

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Suzanne Kelly, päätoimittaja	1
Käännökset rakentavat sillan kultturikuilun yli Seppo Kanerva, Suomi	2
Kyselymenetelmien eroavuudet Polly Friedman, Yhdysvallat	5
<i>Urantia-kirja</i> – silta tulevaisuuteen Carmelo Martínez, Espanja	7
<i>Urantia-kirja</i> – mitä rakkaudella on sen kanssa tekemistä Kathleen Swadling, William Wentworth, Nigel Nunn, Australia	10

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Apulaistoimittaja **Alice Arkens**
alicearkens@yahoo.com
Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net

Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Käännösvastaavat (ranska) **Alain Cyr, Jean Royer, Jean Annet**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi ja Seppo Kanerva**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Susan Owen** – USA
susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Sheila Keene Lund** – USA
documentit@comcast.net
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designnd.com.au
Konferenssikomitea – **Phil Taylor** – USA
philtaylor@mindspring.com
IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Opintoryhmäkomitea – puheenjohtaja **James Woodward** – USA
ubstydygroups@urantia-uai.org
Levityskomitea – puheenjohtaja **Michael MacIsaac** – Ruotsi
mmacisaac@gmail.com
Käännöskomitea – **Chris Moseley** – Yhdistynyt kuningaskunta
chrismoseley50@yahoo.com
Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

Pääkirjoitus

SUZANNE KELLY

Terveiset teille, *Urantia-kirjan* lukijatoverit ja *UAI Journalin* innokkaat odottajat!

Tervetuloa vuoden 2010 ensimmäisen UAI Journalin pariin ja rakastamamme opuksen, *Urantia-kirjan*, käsitteiden ja filosofoiden takaamaan jatkuvaan mielenlennnykseen. Aivan kuten yksi vuosikymmen rakentaa sillan 21. vuosisadan seuraavalle vuosikymmenelle, samalla tavoin kirjoittajamme rakentavat moniaita käsitteellisiä yhdysteitä, joiden avulla teoria ja todellisuus yhdistyvät ja osoittavat, miten me saatamme yleismaailmallisesti siirtyä yhdestä aikakaudesta toiseen. *Vuosis mies rakentaa sillan kuilun yli ja luo sillä keinoin tien, jota myöten hän pääsee sieltä, missä hän on, sinne, minne hän haluaa mennä.* [J. P. Morgan]

Ensimmäinen esseemme, *Käännökset rakentavat sillan kulttuurien välisen kuilun yli*, jonka on kirjoittanut pitkäaikainen lukija, Journalin avustaja ja kääntäjä Seppo Kanerva Suomesta, tarkastelee sitä olennaista puuttuvaa rengasta, josta maailmanrauha on kiinni ja sitä seikkaa, joka on merkinä valon ja elämän aikakauden koittamisesta; tämä rengas on yksi yhteinen kieli! Sepon perspektiivi tuo korostaen nähtäville, mitä kulttuurisen moninaisuuden lukemattomien kanjonien yhdistäminen vaatii. Kokeneena kääntäjänä Seppo tietää, mistä hän puhuu, sanoessaan: *Käännökset mahdollistavat omasta kulttuuristamme poikkeavien kulttuurien huomiointamisen, käsittämisen ja ymmärtämisen. Kaikki kulttuurit hyötyisivät ja nauttivat siitä, mikä muissa kulttuureissa on parasta.* Hän kuuntelee myös sitä, minkä historia on monet kerrat osoittanut: *Kaikissa kulttuureissa on kuitenkin piirteitä, jotka ovat muitten mielestä kummallisia, outoja, tuomittavia, inhottavia ja jopa pelottavia.* Meidän on hyväksyttävä haaste, jonka hän meille esittää, sillä se ei ole vain tätä maailmaa koskeva vaan universaali ja ikuinen. Niin kuin Seppo ja ilmoituksenantajat meille kertovat: meidän tulee lopulta puhua sataniaa, nebadonia ja uversaa – tässä järjestyksessä – kulkiessamme ikuista tutkimusmatkaamme Jumalan löytämiseksi – – Mihis se englantia unohitui?

Toinen kysymyksessä oleva artikkeli on Polly Friedmanin, joka pureutuu strategiaan *Kyselymenetelmien eroavuuksista*. Saatat kysyä, eikö kysymys ole vain kysymys. Polly saattaisi vastata, että kun hän vertailee Sokrateen ja Jeesuksen opetusmenetelmiä, tiedonhaluisesti sitä selvittäen, miten kumpikin tyyli voi johtaa yleiseen ymmärrykseen. Hän tekee selvän eron heidän taktiikkansa välillä: *Sokrates laski perustan totuuden tutkimiselle. Hän vetosi järjelliseen mieleen, kun taas Jeesus vetosi mielen kautta sydämeen ja johdatti ihmisen löytämään oman totuutensa.* Minä puolestani kysyn teiltä: Eikö meidän tulisi käyttää kumpaakin opastavaa periaatetta yrittäes-

sämme kohottaa minkä hyvänsä käsityksen tai ihanteen ymmärrystämme?

Seuraava tutkielma, Carmelo Martínezin *Silta tulevaisuuteen*, on spekulatiivinen rynnistys tuntemattomaan. Carmelo esitti paljastuksensa UAI:n kansainvälisessä konferenssissa Málagaassa v. 2009. Carmelo pystyttää näkötorjansa ja tarjoaa huikean näköalan planeettamme nykytilaan. Hän hahmottelee, millainen kynnyks on muutoksia vastaan suhteessa planetaarisiin aikakausiin ja osoittaa ihmisen vaikutuskyvyn rajoittuneisuuden muodostaman esteen. Tulevaisuuteen vievän siltansa korkeimmalta kohdalta hän luo katseen kohti uuden aikakauden aamunkoita, jolloin *ihmiskunta saattaa kärsiä tietyistä viipeistä, jopa askelista taaksepäin evoluutiossa, mutta pitkällä aikavälillä se on käyvä erilaisten kehittyvien planetaaristen aikakausien läpi ja päätyvä valon ja elämän täydelliseen aikakauteen.* Voin mielissäni lisätä vain, että koska asiaa koskeva kaikki todistusaineisto ei ole vielä koossa, meillä on vielä toivoa!

Viimeinenkin tutkielmamme esittää varsin vaikean kysymyksen. Kysymyksen on luultavasti esittänyt jokainen ihminen hamasta Aatamista lähtien, ja vaikka Tina Turner teki sen vuonna 1984 tunnetuksi, se on edelleenkin vailla vastausta: *Mitä RAKKAUDELLE on sen kanssa tekemistä?* Vaikka kysymys on kohdistettu itse *Urantia-kirjalle*, vastaus tulee tällä kertaa Kathleen Swadlingilta, William Wentworthilta ja Nigel Nunnilta Australiasta. Kysymyksessä on yhteisesitys, *Urantia-kirjan* esittely, vuoden 2009 Maailman uskontojen parlamentille 3.–9.12. Melbournessa. Tämä esitys on poikkeuksellinen, ja se vastaa kysymykseen älykkäästi ja tuntekkäästi.

Kathleen virittää odottavan tunnelman johdannossaan, kun hän sanoo: *Urantia-luvut paljastavat tuoreen näkemyksen persoonallisuudesta. Sen jälkeen ne hahmottelevat meille rakkauden nousun ja sen roolin Absoluutin ikuisesta ytimestä suoraan ihmissydämeen.* Ellei äskeinen saa mielenkiintoasi heräämään, Williamin johdannon alkusanat taatusti sen tekevät: *Urantia-kirja ei itsessään ole uskonto. Se keskittyy pikemminkin siihen hengelliseen yllykkeeseen, joka synnyttää uskonnot. Vaikka kaikkiin uskontoihin sisältyy jokin määrä totuutta, kirja kohdistaa huomionsa kaikkien uskontojen yhteisiin juuriin.* Noita sanoja lukiessani koin samaa iloa ja ihmetystä, jonka valtaan jouduin ensimmäistä kertaa *Urantia-kirjaa* lukiessani. Nigelin loppuesitys oli täydellinen yhteenveto. Hyödyntäen taastaansa matemaattikkona ja astrofyysikkona, samoin kuin havainnollisia diagrammejaan hän tuo syvyyttä ja ulottuvuutta hengellisiin käsitteisiin, niin että ei-lukijatkin voivat ne ymmärtää: *Urantia-kirja tuo esille kaksi seikkaa: niistä ensimmäinen on yksinkertaisesti kuvaus siitä, miten asiat ovat eli*

uusi ja laajempi ajattelun puitteisto; toinen on jokin, joka tarvitsee tällaiset laajemmat puitteet: itseämme koskeva revelaatio.

Jos olisin tietämätön *Urantia-kirjasta* ja jos olisin mielihyväkseni kuullut äskeisiä kolmea puhujaa, olisin oitis ostanut kirjan ja ryhtynyt lukemaan sitä jo ennen kuin olisin poistunut esityspaikalta.

Tämän artikkelin luettuasi tiedät täsmälleen, mitä rakkaudella on tekemistä *Urantia-kirjan* kanssa: Kaikki!

Miellyttäviä ja valaisevia lukuhetkiä!

Kääntänyt Seppo Kanerva

Käännökset rakentavat sillan kulttuurien välisen kuilun yli

SEPPO KANERVA
Suomi

Ennen kuin ryhdymme ruotimaan varsinaista aihetta, meidän tulee tarkastella, mitä kieli ja käännökset ovat ja päästä sen lisäksi ymmärrykseen siitä, mitä ”kulttuurilla” tarkoitetaan.

Kielen tärkeys

Nebadonin arkkienkeli neuvoo meitä:

Sivilisaation leviäminen joutuu odottamaan kielen kehittymistä. Elävät ja kehittyvät kielet takaavat sivistyneen ajattelun ja suunnittelun leviämisen. Kielen kehittämisessä saavutettiin alkuaikoina useita tärkeitä edistysaskeleita. Nykyisin on olemassa suuri tarve viedä kielellinen kehitys entistä pidemmälle, jotta kehittyvän ajattelun ilmaiseminen helpottuisi [908.5].

Kieli on ihmisen suurenmoisin ja käyttökelpoisin ajattelun väline [908.6].

Kieli on kaiken inhimillisen evoluution ja kehityksen välttämätön piirre. Kieli on ihmisen ajattelun väline. Ennen Havonaan-saapumistamme kieli on myös tärkein ilmaisun ja kommunikoinnin väline.

Kieli on symbolijärjestelmä. Sanat ja niiden kieliopilliset muuntajat, joista kieli muodostuu, ovat konkreettisten esineiden, tekojen ja abstraktien käsitteiden symboleja. Sanat sinänsä eivät ole käsin kosketeltavia esineitä, tekoja eikä käsitteitä. Tästä huomiosta on tehtävissä muuan tärkeä päätelmä: on yhdentekevää mitä sanoja jokin tietty kieli käyttää symboloidakseen mainittuja esineitä ja käsitteitä. Koska ihmiskieli perustuu ihmisajatteluun ja heijastelee sitä, sen on inhimillisen ajattelun laajenemisen ja kehittymisen myötä muututtava, laajennuttava ja kehityttävä. Tämä onkin yksi niistä kolmesta syystä, miksi jokainen kieli muuttuu; uusia sanoja on pakko tuoda kieleen, ja sen puhujien on päästävä niistä ymmärrykseen, heti kun uusia käsitteitä, konkreettisia esineitä ja tekoja ilmaantuu ympäristöön, jossa kyseistä kieltä puhu-

taan ja kirjoitetaan. Tämä tarkoittaa, että on epätasällista väittää, ettei tätä tai tuota sanaa ”ole kielessämme”. Totuus on, että se **kuuluu** kielen sanavarastoon, jos sellaiselle sanalle on tarvetta ja jos se on helposti käsitettävissä, heti kun se on esitetty ja omaksuttu.

Jo pelkkä tarve luoda sanoja, jotka symboloivat abstrakteja käsitteitä tai toimintoja, selittää sekin, miksi kielet muuttuvat ja kasvavat. Käytännöllisesti katsoen kaikki abstrakteja käsitteitä tarkoittavat sanat on lainattu sellaisten sanojen maailmasta, jossa ne symboloivat varsin konkreettisia esineitä ja toimia, mutta niiden merkitys on muuntunut ja vaihtunut. Jonkin aikaa molemmat merkitykset – konkreettinen ja abstrakti – elävät rinnakkain, mutta kehitys vie siihen suuntaan, että konkreettinen merkitys vähitellen häviää ja unoh-tuu.

Inhimillinen pyrkimys yksinkertaistamiseen ja nykyaikaistamiseen johtaa sekin kaikkien kielten muuttumiseen. Tällaisissa muutoksissa on kysymys kieliopillista säännöistä ja muista konventioista, jotka määrittävät kielenkäyttöä ja jotka pyrkivät yksinkertaistumaan ja muuttumaan vähemmän vaivalloisiksi. Kielten kehityksen aamunkoitossa kaikkien kielten rakenteet olivat yksinkertaisia ja mahdollistivat vain pelkkien perusasioiden ilmaisemisen. Pian kuitenkin tunnettiin tarvetta ilmaista paljon mutkikkaampia ideoita, ja tämä johti lopulta uskomattoman vaivalloisiin kieliopillisiin sääntöihin ja konventioihin. Nykyään ymmärretään, että on mahdollista tulla toimeen ilman ylettömän kömpelöitä ja hankalia kielioppisääntöjä. Kielet muuttuvat siinä määrin, että jonkin kielen varhaisvaiheet ovat sen nykypuhujille joko lähes tai kokonaan käsittämättömiä.

Muuan seuraus siitä, että kieli on ajattelun järjestelmä, on kielen jakautuminen selkeisiin kerroksiin. Tällaisia kerroksia ovat esimerkiksi katukieli, jokapäiväinen puheenparsi, ammattimiesten kieli, akateeminen kielenkäyttö jne. Jokainen niistä kuvastaa puhujiensa ajattelua. Pelkkää katujen kieltä ja / tai arkipäivän puheenpartta ymmärtävät kokevat vaikeaksi tai jopa mahdottomaksi käsittää tutkijoiden ja akateemisesti sivistyneiden kieltä.

Kaikki kielet ovat epätasällisia ja avoimia tulkin-

noille. Viime kädessä on niin, että jokaisella ihmisellä on oma ainutlaatuinen kielensä, joka ei välttämättä ole kaikin kohdin yhdenmukainen muiden samaa kieltä puhuvien kielen kanssa. Joskus epätäsmällisyys on tarkoituksellista, mutta useimmin sitä ilmenee tahattomasti. Tarkoituksellista epätäsmällisyyttä käytetään mielikuvien luomiseen ja tuntemusten ilmaisemiseen, pikemminkin kuin täsmällisten ajatusten julkituontiin. Runous viljelee tätä kielellistä työvälinettä ylen määrin. Toinen epätäsmällisyyksiin johtava ja mahdollisesti väärinkäsityksiä aiheuttava kielen piirre on runsas kielikuvien käyttö. Arvioni mukaan noin kymmenesosa kaikesta siitä, mitä puhumme ja kirjoitamme, koostuu kielikuvista. Yhden esimerkin mainitakseni: Kun kirjoitamme tai puhumme ”sivilisaation aamunkoitoista”, käytämme kielikuvaa. Emme suinkaan puhu **aurion noususta** sivilisaation ylle, vaan sivilisaation **varhaisvaiheista**. Joillekuille kielikuvien ymmärtäminen tuottaa vaikeuksia; he eivät ymmärrä tulkita niitä, vaan suhtautuvat niihin kirjaimellisesti, eli he ottavat ne **nimellisarvostaan**, mikä on sekin taas kielikuva.

Kielten monilukuisuus – rikkauttako?

Maailmassa puhutaan tuhansia kieliä ja murteita, ja varsin yleisesti uskotaan, että tämä kielten monilukuisuus on kulttuurisarve, joka on säilytettävä ja jota on varjeltava mihin hintaan hyvänsä. Toimitaan kuolevien kielten pelastamiseksi ja varoja uhrataan pienten, muutaman tuhannen puhujan vähemmistökielten elvyttämiseen.

Sellainen käsitys, että nykyinen kielten monilukuisuus olisi jotakin säilyttämisen arvoista, on virheellinen. Kieli on symbolijärjestelmä; kielen sanat ovat vain esineiden, tekojen, merkitysten, arvojen ja abstraktien käsitteiden symboleja. Sanat itsessään eivät ole noita käsitteitä tai merkityksiä. Symbolit ovat vapaasti vaihdettavissa; niiden symboloimat esineet ja käsitteet pysyvät silti yhä voimassa. Se seikka, että meillä on monilukuinen joukko kieliä, on valitettavaa ja jotakin, joka on aikaa myöten eliminoitava. Ilmoitus valittaa monessakin kohdassa kielten monimääräisyyttä:

Kielierot ovat aina olleet suurena esteenä rauhan laajenemisen tiellä. Ennen kuin kulttuuri voi levitä kokonaisen rodun keskuuteen, kokonaiseen maanosaan tai koko maailmaan, on murteista päästävä eroon. Yleismaailmallinen kieli edistää rauhaa, turvaa kulttuurin ja lisää onnellisuutta. Jo kun jossakin maailmassa kieliä on enää muutamia, on sillä, että johtavat kulttuurikansat taitavat näitä kieliä, voimakas vaikutus maailmanlaajuisen rauhan ja hyvinvoinnin toteutumiseen. [908.7]

[K]ielimuuri esti länsimaailman kansakuntien täysimittaisen vuorovaikutuksen. [899.3]

Sen sijaan, että he [Aatami ja Eeva] olisivat löytäneet täältä yhden omaksuttavaksi valmiin kielen, he kohtasivat maailmanlaajuisen satojen ja taas satojen paikallismurteiden sekamelskan. [839.4]

Caligastian luopuruus murskasi – ainakin määräämät-

tömäksi ajaksi – maailman toiveet yleismaailmallisesta kielestä. [746.8]

Aatamin jälkeinen aikakausi on kansainvälisyyden tuomiokausi – violetin kansan kieli syrjäyttää väbin erin eri rotujen kielet. Yleismaailmallista rauhaa ja yhteistyötä onnistutaan saavuttamaan harvoin, ennen kuin rodut ovat kokolailla hyvin sekoittuneita ja puhuvat yhteistä kieltä. [584.1]

Yhteisen kielen puuttuminen on aina baitannut rauhanryhmien muodostumista – [787.1]

[Lahjoittautuneen Pojan jälkeisenä aikakautena] kansakuntia on edelleenkin monilukuisesti, etupäässä maailman mantereisiin jakautumista noudatellen, mutta on vain yksi rotu, yksi kieli ja yksi uskonto. [597.1]

Sosiaalisen veljeyden toteutuminen riippuu paljon henkilökohtaisista muutoksista ja planeetaarisista uudelleenarvioitumisista, joista yksi on *yhteisen kielen kehittyminen ja monikielisten henkilöiden määrän moninkertaistaminen. [597.4]*

Lopulta yleiskieliä täytyy olla – ja tulee olemaan – vain yksi, ja se on **violetin rodun** kieli. Vaikkei violettia rotua sellaisenaan enää ole, on silti perusteltua uskoa, että englannin kieli on lähimpänä sitä mitä ”violetin rodun kieli” saattaa tässä yhteydessä tarkoittaa. Evoluutio kulkee seuraavanlaista tietä: Aluksi kieliä on lukuisasti, mutta on vain yksi, joka tunnustetaan yleisesti kansainväliseksi kieleksi, ja jonka kansojen enemmistö oppii ja jota se osaa. Englannin kieli tunnustetaan nykyään hyvin laajasti kansainvälisyyden kieleksi, jota käytetään kaupan, teknologian, akateemisen koulutuksen ja tutkimuksen, merenkulun, ilmailun jne. aloilla. Englannin kielen oppiminen katsotaan ja tunnustetaan nyt laajalti välttämättömyydeksi. Nykytilanteessa useita kieliä puhuvat ja monikieliset kääntäjät auttavat ihmisiä tutustumaan muiden, eri kieliä puhuvien kansojen kulttuuriin. Saatamme muistaa, että Jeesus puhui kolmea kieltä ja toimi myös kääntäjänä. Makiventa Melkisedek osasi peräti kuutta kieltä.

Kaikki edellä esitetyt huomiot koskevat vain omia planetaarisia olosuhteitamme. Taivasmatkamme aikana meidän on opittava monia kieliä: sataniaa, nebadonia ja uversaa. Oppimisprosessi on siellä paljossa samanlainen kuin täällä. Ennen kuin osamme kyseisiä paljon kehittyneempiä taivaallisia kieliä, apunamme ovat ylösnousemuksemme kuluessa morontiakumppanit, tulkit ja muut olennot kääntämässä meille.

Käännökset ovat välttämättömiä ja ehdottoman tarpeellisia

Maailmamme on muiden planeettojen kehityksestä melkoisesti jäljessä. Yksi osoitus tästä takapajaisuudesta on kielten monilukuisuus; se ettei ole mitään yhtä ja ainoaa yleismaailmallista kieltä. Tilanne jatkuu tällaisena kauas tulevaisuuteen. Kansainvälinen vuorovaikutus ja kommunikointi, samoin kuin muiden kulttuurien ymmärtäminen, edellyttävät, että on olemassa ihmisiä, jotka oman kielensä lisäksi osaavat ainakin yhtä muuta

kieltä.

Kansainvälinen vuorovaikutus laajenee räjähdysmäisesti. Samaa vauhtia kasvaa kääntäjien ja käännösten tarve. Kääntäjät, siis ihmiset, jotka kykenevät muuntamaan yhden kielen sanasymbolit toisen kielen vastaviksi, ovat välttämättömiä, ja ilman heidän tuoteitaan – käännöksiä – ei tulla toimeen. Koska kielet ovat epätäsmällisiä, koska sanoilla on monia merkityksiä ja koska on olemassa kieliopillisten rakenteiden, taivutusmuotojen ja muuntimien ryteikkö, seurauksena on, että vain ihmiset voivat ymmärtää ja kääntää kieliä. Sitä seikkaa, että käytännössä kaikilla sanoilla on monikertaisia merkityksiä, emme useinkaan pane merkille. Esimerkiksi sellaiselle yksinkertaiselle englannin kielen verbille kuin ”realise” on suomenkielisissä sanakirjoissa listattu viisi eri merkitystä. Kääntäminen ei näin ollen tarkoita mitään mekaanista yhden kielen sanojen vaihtamista toisen kielen sanoiksi. Kaikki sanat monine merkityksineen esiintyvät tavallisesti lauseyhteydessä, joka auttaa meitä ymmärtämään niiden tarkoitettua merkityksen. Mikään kone ei pysty ymmärtämään lauseyhteyttä. Mikään kone ei kykene ymmärtämään merkityksiä. Mikään tietokone ei näin ollen kykene tuottamaan hyväksyttäviä käännöksiä. Internetissä vilisee käännöskoneita, mutta niiden tuottamat ”käännökset” ovat käsittämättömiä, täynnä kömmähdyksiä, ja monet kerrat ne ovat suoraan sanottuna naurettavia.

Ei kuitenkaan jokainen, joka osaa toista kieltä, kykene kääntämiseen. Yleisin heikkojen käännösten vika on se, että ne joko lähes tai kokonaan edustavat yhden kielen sanojen mekaanista muuntamista toisen kielen sanoiksi. Kielikuvat on ymmärretty huonosti tai niitä ei ole ymmärretty ollenkaan, tarkoitukselliset epätäsmällisyydet ovat jääneet vaille huomiota, käännös seuraa orjallisesti lähtökielen kieliopillisiä rakenteita ja koko tekele on ylen määrin kirjaimellinen.

”Kääntäjä” ei siis hallinnut oman kielensä kielellisiä piirteitä, sen voimavaroja ja sen tarjoamia mahdollisuuksia. Toisinaan hänen kieliopin ja oikeinkirjoituksen hallintansakin jättävät paljon toivomisen varaa. Tämä ”kääntäjä” yksinkertaisesti vain muunsi sanoja; hän ei osannut kääntää käsitteitä eikä merkityksiä. Hänen tuotostaan on vaikea ja epämiellyttävä lukea; paikoitellen se on jopa käsittämätön. Hänen työnsä ei tee paljon, jos mitään, oikeutta alkutekstille. Uskolliset käännökset ovat hyvien kääntäjien työn tuloksia; hyvät kääntäjät ovat harvassa ja pitkien matkojen päässä. Laadukkaat käännökset tekevät oikeutta alkutekstille; ne ovat sujuvia; ne välittävät alkuperäiset ideat, käsitteet ja merkitykset täsmällisesti; ne **eivät** tunnu käännöksiltä; ne tuntuvat pikemminkin alkutekstiltä. Voimme täydestä syystä pitää hyvää käännöstä taideteoksena. Kaikkien *Urantia-kirjasta* tehtyjen käännösten tulee täyttää nämä ”taiteellisuuden” kriteerit.

Koska aikomuksenamme on tarkastella käännösten ja kulttuurien välistä vuorovaikutusta, voimme seuravaksi yrittää päästä ymmärrykseen siitä, mitä sanalla ”kulttuuri” mahdollisesti tarkoitetaan.

Tentatiivinen kulttuurin määritelmä

Tarkoituksenamme kun on tarkastella kieltä, käännöksiä ja kulttuureja, näyttäisi olevan paikallaan määritellä, mitä me ymmärrämme ”kulttuurin” olevan.

Kapeassa merkityksessä ”kulttuuri” tarkoittaa kaunotaiteita: kirjallisuutta, maalaus- ja veistotaiteita, elokuvaa, musiikkia, teatteria jne. Tämän esitelmän otsikko viittaa laajempaan määritelmään. Laajemmassa ymmärryksessä kulttuuri merkitsee edelleenkin taiteita (samoin kuin kapeassa merkityksessä), mutta lisäksi oppineisuutta, tieteitä, valistusta, koulutusta, filosofiaa, institutionaalisia uskontoja, kauppaa, teollisuutta, urheilua, tapoja ja sopivaisuussääntöjä, käsityksiä hyväksyttävyydestä ja epähyväksyttävyydestä, ihmisoikeuksien kunnioittamista tai kunnioittamattomuutta, itseilmaisun vapauden laajuutta jne. Lyhyesti sanottuna kulttuuri tarkoittaa koko inhimillisen toiminnan kirjoa tietyn yhteisön, kansakunnan tai alueen sisällä.

Ei ole mahdollista luetella maailman nykyisiä kulttuureja. Riittänee, kun sanotaan, että niitä on paljon ja niitä on monenlaisia. Ja on olemassa kuilu, joka merkitsee puuttuvaa ymmärrystä kulttuurien väliltä.

Käännökset rakentavat siltaa kulttuureja erottavan kuilun yli

Ottakaamme ensiksi selvää, mitä *Urantia-kirja* sanoo tästä asiasta. Voimallinen Sanansaattaja antoi meille seuraavat viestit ja ohjeet:

Veljeys on mahdotonta maailmassa, jonka asukkaat ovat niin alkukantaisia, etteivät he käsitä billitsemättömän itsekkyyden mielettömyyttä. Kansallisen ja rotukohtaisen kirjallisuuden vaihtoa täytyy saada aikaan. Jokaisen rodun täytyy tutustua kaikkien rotujen ajatteluun, jokaisen kansan täytyy olla perillä kaikkien muiden kansakuntien tuntemuksista. Tietämättömyydestä sikiää epäluuloisuutta, ja epäluuloisuus on ristiriidassa äärimmäisen tärkeän, myötätuntoisuudesta ja rakkaudesta kertovan subtautumistavan kanssa. [597.5]

Esitetyt ohjeet eivät täysin vastaa tarkastelemaamme kysymykseen kulttuurien välisestä kuilusta, mutta ne antavat silti ohjenuoran, jota seurata. Sanansaattaja sanoo muun muassa: ”Kansallisen ja rotukohtaisen kirjallisuuden vaihtoa täytyy saada aikaan. Jokaisen rodun täytyy tutustua kaikkien rotujen ajatteluun, jokaisen kansan täytyy olla perillä kaikkien muiden kansakuntien tuntemuksista.” Meillä on täysi syy tulkita Sanansaattajan sanoja ”kirjallisuus, ajattelu ja tuntemukset” niin, että ne tarkoittavat ylisummaan kaikkea kulttuuria.

On monella tavoin omien etujemme mukaista noudattaa saamiemme ohjeita. On ehdottoman välttämätöntä, että jokainen kansakunta tutustuu muiden kansakuntien kulttuuriin. Sellainen kulttuurien tunteminen häivyttää epäluuloja ja edistää globaalia veljeyttä. Kulttuuri ilmaistaan kielellä. Kyseinen ilmaisukeino on mahtava haitta ja este, sillä koska kulttuureja tuodaan julki tuhansilla kielillä, ei kukaan yksittäinen ihminen pääse kovinkaan monen kulttuurin täysimääräiseen eikä kattavaan ymmärrykseen. Kukaan ei voi

osata tuhansia kieliä. Sellaisten ihmisten tekemät käännökset, jotka ovat nähneet muiden kielten oppimisen vaivan, ovat ainoa realistinen keino päästä kyseisen esteen yli ja ohi. Käännöksistä puhuttaessa ajattelemme tavallisesti vain käännettyjä romaaneja ja oppikirjoja. Nykyaikaiset kommunikointivälineet, kuten internet, televisio, dokumentaarit ja uutiskatsaukset, radio, sanomalehdet, aikakausjulkaisut jne. tekevät kulttuurisesta vaihdosta ja vuorovaikutuksesta sekä nopeaa että tehokasta. Ne levittävät käännöksiä kaikkialle. Emme ehkä aina muista, että monet television dokumenttiohjelmat, uutislähetykset ja muut ohjelmat, teatterikappaleet ja sanoma- ja aikakauslehtiartikkelit ovat käännöksiä. Kyseiset käännökset silloittavat varsin tehokkaasti kulttuureja erottavaa kuilua; kuilua, jolle on luonteenomaista yhden kulttuurin yleinen tietämättömyys toisen kulttuurin olennaisistakin piirteistä.

Käännökset mahdollistavat omasta kulttuuristamme poikkeavien kulttuurien huomioonottamisen, käsittämisen ja ymmärtämisen. Kaikki kulttuurit hyötyisivät ja nauttisivat siitä, mikä muissa kulttuureissa on parasta. Kaikissa kulttuureissa on kuitenkin piirteitä, jotka ovat muitten mielestä kummallisia, outoja, tuomittavia, inhottavia ja jopa pelottavia. Sellaiset piirteet ovat

omiaan siittämään ja ruokkimaan epäluuloja, jopa torjuntaa ja vihamielisyyttä. Tajutessamme tarpeen ymmärtää muita kulttuureja, ymmärrämme myös, ettei meidän välttämättä tarvitse hyväksyä niiden jokaista piirrettä. On tärkeää, että ymmärrämme syyt siihen, miksi kyseiseen kulttuuriin kuuluu kyseisiä levottomuutta aiheuttavia ominaisuuksia, ja laadukkaat käännökset auttavat korjaamaan tämän ymmärryksessämme olevan puutteen.

Urantia-kirja, viimeisin ilmoitus, joka ei edusta mitään kulttuuria, mutta josta kerran tulee planetaarisen kulttuurimme piirre, on ollut ja tulee olemaan epäluulojen kohde, elleivät ihmiset voi lukea sitä äidinkielellään. Ilmoituksen lähetystehtävä on tuskin vielä alkanut, joten nyt meillä on otollinen aika kääntää se suurelle määrälle maailman kieliä. Vain kulttuurisesti täsmälliset käännökset voivat toden teolla mahdollistaa sen maailmanlaajuisen sanoman henkilökohtaisesta uskonnosta, veljeydestä ja rakkaudesta leviämisen.

Málaga, 19.4.2009

Kääntänyt Seppo Kanerva

Kyselymenetelmien eroavuudet

POLLY FRIEDMAN
Yhdysvallat

Polly toimii opettajana/vetäjänä Internetin Urantia-kirja -koulussa (UBIS) ja on hallituksen jäsen. Hän uskoo vakaasti UBIS-koulun filosofiaan ja tarkoitukselleen. Koulussa käytetään jeesuslaista lähestymistapaa ja se jatkaa edelleen tämän filosofian tämentämistä ja jalostamista Urantia-kirjan opetuksien esittelemisen ja niihin liittyvien keskustelujen avulla.

Nykyään kun koulutus on Urantia-liikkeen piirissä jälleen kiinnostuksen kohteena, viitataan usein opetuksen ”kyselymenetelmään” yhtenä ainoana menetelmänä. Kyselymenetelmän käytöstä keskusteltaessa pidetään sokraattista opetusmenetelmää usein sinä menetelmänä, johon viitataan. Tosiasiassa sokraattinen kyselymenetelmä on oma erityinen kyselymenetelmänsä, joka laskee perustan opettamiselle, mutta on kapea-alaisempi kuin sentyyppinen kyselymenetelmä, jota Jeesus Nasaretilainen käytti.

On selvää, että ne meistä, jotka ovat opettajia, pitävät kaikessa koulutukseen liittyvässä ensisijaisesti mallina ja oppaana Jeesusta. Jeesuksen käyttämät kysymykset ja menetelmät eivät ole edes ”metodi” – kysymyksessä on pikemminkin lähestymistapa, joka ei ainoastaan laajenna Sokrateen käyttämää menetelmää, vaan menee sitä paljon pidemmälle. Jeesus yhdisti sen moniin erilaisiin tapoihin opettaa – sillä hän käytti opetuksessaan myös vertauksia, saarnoja, luentoja ja tietenkin esimerkkejä.

Koska koulutus on aina kiinnostanut minua, päätin tutkia näitä eroja ja valaista esimerkein, miksi niin sanottu sokraattinen menetelmä ja Jeesuksen toisinaan käyttämä kyselytyyli ovat selvästi erilaisia.

Jeesus on tosiaankin meidän opettajamme, ja käytämme parhaalla mahdollisella tavalla hänen esittämiensä kysymysten kaltaisia kysymyksiä yhtenä koulutuksen lähestymistapana, mutta eivät ne välttämättä ole Sokrateen kysymysten kaltaisia. Vaikka Sokrates ja Jeesus käyttivät kumpikin kysymyksiä opetusmenetelmässään, päämäärät olivat täysin erilaiset. Sokratesta kiinnosti viisauden ja tiedon löytäminen. Hän oli myös selvillä siitä, ettei hänen hallussaan ollut koko totuutta. Hän oli etsijä. Sen Jeesus tiesi, että hän tiesi, ja toi totuutta julki etsijälle. Hänellä oli viisautta, tietoa, ja hän ymmärsi ihmisiä. Hän oli totuuden personoituma. Tutki-kaamme aluksi tarkemmin sokraattista menetelmää ja verrataan sitä sitten Jeesuksen lähestymistapaan.

Sokrateen tapa

Sokrates syntyi Ateenassa, Kreikassa, noin v. 470 eKr, ja hän eli yksinkertaista, ilmeisen kovaa ja köyhää elämää. Hän ei jättänyt jälkeensä mitään kirjoitetussa muodossa, ja se, mitä hänestä tiedämme, on peräisin hänen oppilaaltaan Platonilta, joka dialogeissaan kuvasi opettajansa elämää ja filosofiaa. Platon selitti, että Sokrateella oli luja usko Jumalaan

maailman hallitsijana. Hän uskoi myös, että ihmisellä on sielu ja että se on kuolematon. Hänen rukouksensa Jumalalle oli: ”Anna minulle sitä, mikä hyvää on”.

Sokrates yritti kyselemällä löytää syyn. Hän kanto huolta etiikasta ja käytti induktiivisia argumentteja yrittäen löytää logiikan. Vieläkin enemmän hän etsi eettisen luonteen ja käytöksen määritelmiä. Hän uskoi, että ihmisen päämääränä oli tehdä sielustaan mahdollisimman hyvä, koska hän uskoi, että sielu on ”luonteen ja älyn tyyssiä”. Hän uskoi, että sielu on ihmisen ydin. Hän tiesi, ettei ollut asiantuntija, vaan oli tekemässä keskusteluin tutkimusmatkaa.

Ilmausta ”sokraattinen kyselymenetelmä” käytetään oikeastaan kuvaamaan sellaista kysymystä, jossa alkuperäinen kysymys on hypoteesin muodossa. Se on ilmaus tosiasiaista kysymyksen muodossa. Sanakirjan määritelmä hypoteesille on:

”Teoria, joka selittää joukon tosiasioita ja jota voidaan pitää tutkimisena.”

Näin se tapahtuu. Kysyjä esittää kysymyksen, jossa oletetaan jokin tosiasiaksi.

Vastauksen jälkeen kysyjä muotoilee uuden kysymyksen keskustelun luonteen valossa. Näin keskustelu johtaa vuoropuheluun, jolla pyritään loogisuuteen. Siitä on tullut myös asianajajien koulutukselle tunnusomainen tekniikka, jota käytetään kehittämään – kaikesta päätellen – loogisten johtopäätösten tekemistä.

Kiinnostava rinnakkaisilmiö Jeesuksen ja Sokraateen elämien suhteen on se, ettei heistä kumpikaan ollut ainoastaan suuri, innovatiivinen opettaja, jolla oli vaikutusta koko maailmaan, vaan että molemmat tapettiin vakaumuksensa vuoksi ja etteivät he vastustaneet vangitsemistaan. He eivät jättäneet jälkeensä kirjoituksia tai asiakirjoja ja silti he ovat innoittaneet ihmisiä kautta vuosisatojen.

Urantia-kirja sanoo Sokrateesta näin:

Sokrates ja hänen seuraajansa Platon ja Aristoteles opettivat, että hyve on tietoa, hyvyys sielun terveyttä; että on parempi kärsiä vääryyttä kuin syyllistyä siihen; että on väärin maksaa paha paballa ja että jumalat ovat viisaita ja hyviä. He pitivät päähyveinä viisautta, rohkeutta, kohtuullisuutta ja oikeudenmukaisuutta – Kreikassa uskominen alistettiin ajattelulle, Palestiinassa ajattelua pidettiin uskomisesta riippuvaisena. Kristinuskon lujuus johtuu paljolti siitä, että se on lainannut runsaasti aineksia sekä heprealaisesta moraalisuudesta että kreikkalaisesta ajattelusta. [1079:3 ja 5]

Jeesuksen tapa

Tämä edellinen lainaus on oivallinen johdanto siihen, millä tavoin Jeesuksen kysymykset erosivat Sokraateen kysymyksistä. Vaikka hänen kysymyksiinsä sisältyi ajattelua ja päättelykykyä, ne vetosivat heti yksilön sydämeen ja sieluun. Siitä huolimatta, että tutkimisessa ja kyselemisessä on samankaltaisuuksia, Jeesus ei käyttänyt menetelmää sellaisenaan. Haluan korostaa sanaa ”lähestymistapa”, koska se on

enemmän kuin menetelmä. Jeesuksen huolehtiminen ja hoiva oli aitoa, ja hän halusi kohottaa yksittäisen olennon kokemaan jotakin uutta ja uudistavaa.

Jeesuksen lähestymistapa muuttui ja vaihteli kuulijakunnan mukaan. Laajentaakseen henkilön näkemystä hän rakensi aina sen varaan, mitä tämä jo ymmärsi, eikä koskaan murskannut hänen vakaumustaan. Toisinaan hän oikoi käsityksiä, mutta ei väitellyt tai sotkeutunut semantiikkaan. Hänen kysymystensä tarkoituksena oli mielen avaaminen niin, että totuuden valon tuominen tulisi henki-influenssille mahdolliseksi. Hänen aiheinaan olivat ilmoitus, muutos ja aikakauden uusi dynamiikka. On kiehtovaa tutkiskella Jeesuksen kysymyksiä, koska ne ovat usein vastaus hänelle esitettyyn kysymykseen tai kommenttiin. Vastakysymys kohdistaa huomion kysyvään henkilöön, ja ehkäpä yhtä tärkeä kuin tuo kirjaimellinen kysymys on sana ”miksi”.

Tässä kohdassa meille voi olla apua *Urantia-kirjassa* esitetystä esimerkistä:

Jeesus astuu sisälle Flaviuksen kotiin, ja tämän talo on koristettu taideartein, joista Jeesus vaikuttaa kiinnostuneelta. Flavius tekee Jeesuksen kanssa tutustumiskierroksen ja hämmästytyä siitä, ettei Jeesus näkeä, että Flavius on ymmällään ja kysyy:

Miksi sinun pitäisi odottaa saavasi moitteita siitä, että arvostat Isäni luomien ja taiteilijan ihmiskäsin muovaamien esineiden kauneutta? Miksi pitäisi kaikkien ihmisten nyrpistellä taiteellisin keinoin tapahtuvien sulouden ja kauneuden jäljentämiselle vain siksi, että Mooses aikanaan koetti taistella kuvainkumartamista ja epäjumalainpalvontaa vastaan? [1600:3]

Jeesus myös esitti henkilökohtaisia kysymyksiä osoittaen aitoa kiinnostusta ja tavoittaen sisimmässä sellaisen kohdan, johon kuulija pystyi samastumaan omissa elämäntaisteluissaan. Jeesus johdatti heidät hellästi sellaisten uusien tulevaisuudennäkymien pariin, jotka stimuloivat ja verryttelivät niin sielua kuin mieltäkin. Hän esitti ehdotuksensa hienovaraisella tavalla, niin että oppilas saattoi tuntea omakohdasta mielihyvää ihanan löytönsä johdosta. Jeesus johdatti ihmiset totuuden helmien luo, jotta he jatkaisivat niiden tutkimista; luuloja tai otaksumia hän ei käsitellyt. Hyvä paimen vie lampaansa pastoraalisen ruokatarjoilun ääreen ja päästää ne sitten irti nauttimaan ansaitsemastaan palkasta. Jeesuksen suhteen ei ole olemassa ”oikeaa” vastausta, mutta se tapa, miten katselemme maailmankaikkeutta, muuttuu. Tästä uudesta käsityskykymme muutoksesta on seurauksena usko ja luottamus sekä sitoutuminen. Tämä ei ole pelkkää retoriikkaa, tämä on parantamista!

Sokrates laski perustan totuuden tutkimiselle. Hän vetosi järjelliseen mieleen, kun taas Jeesus vetosi mielen kautta sydämeen ja johdatti ihmisen löytämään oman totuutensa. Kreikkalaiset tosin liittyivät ilmoituksellisen totuuden puolelle tuoden ihmisen lähemmäksi Jumalaa kuin koskaan aikaisemmin.

Me omaamme nykypäivän maailmassa verrattomasti runsaammin tietoa ja tietoisuutta kuin milloinkaan aikaisemmin historiassa. Meillä on puolellamme se etu, että meillä on ilmoitus sekä tekniset mahdollisuudet tavoittaa miljoonia sieluja. Tämä viimeisin hyvä uutinen on aivan edessämme, ja voimme aina uudelleen palata sen ääreen opiskelemaan, inspiroitumaan ja tarkistamaan tosiasioita. Jos emme ymmärrä jotakin kappaletta tai riviä, voimme palata takaisin ja lukea ne uudelleen, mietiskellä niitä ja vieläpä opetella ne ulkoa. Voimme yhdessä tehdä analyyseja, synteesejä ja yhteenvetoja niin pienissä kuin suurissa ryhmissä. Opettajan/vetäjän ei tarvitse antaa ”vastauksia” tai esittää selityksiä.

Tämä on todellakin uusi tapa opiskella. Me edustamme jotakin aivan päinvastaista kuin teologinen pedagogiikka, jonka luennoilla jaetaan loputon määrä tietoa. Opettaja pikemminkin kannustaa omakohtaisiin löytöihin ja keskusteluun, mikä toivon mukaan johtaa opiskelijan hengellisiin kokemuksiin ja totuuden soveltamiseen, jotka hän voi jakaa muiden kanssa. Se tarttuu kiinni ja kasvaa

vaikuttaen niin opiskelijoihin kuin opettajiin, sillä ihannetapauksessa meistä kaikista tulee sekä oppilaita että opettajia, kun me kuljemme ohli!

Kirjallisuutta:

Bass, Diana Butler. *A People's History of Christianity*. New York, HarperCollins, 2009.

Harrington, Norris Archer. "What Is the Socratic Method?" *Classical Homeschooling Magazine*, kesä 2000. Great Books Academy. Verkköjulkaisu. Heinäkuu 2009.

Reese, W. L. *Dictionary of Philosophy and Religion*. New Jersey, Humanities Press, 1980.

Encyclopedia Britannica Online. Hakusana "Socrates". Verkköjulkaisu. Heinäkuu 2009.

Wikipedia encyclopedia. Hakusana "Socratic Method". Verkköjulkaisu. Heinäkuu 2009.

The Urantia Book. Chicago, Urantia Foundation, 1955.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Urantia-kirja – silta tulevaisuuteen

[Puhtaaksikirjoite UAI-konferenssissa Málagaassa, Espanjassa, huhtikuussa 2009 pidetystä puheesta.]

CARMELO MARTÍNEZ

Espanja

Joidenkuiden ”tulevaisuuden profeettojen” mukaan lähellämme oleva Välimeri peittää ilmastonmuutoksen vuoksi muutaman vuosikymmenen kuluessa tulvansa alle tilan, jossa tänään olemme. He vakuuttavat meille, että ihmisen toimet vahingoittavat planeettaamme sellaisella tavalla, että hyvin lyhyessä ajassa seuraukset tulevat olemaan peruuttamattomia; aiheutamme muutoksia maapallon luonnollisessa tasapainotilassa, ja he varoittavat meitä, että jollemme pian ryhdy toimenpiteisiin, planeetta ei pysty toipumaan.

Taannoin väitettiin, että aukko otsonikerroksessa tekisi planeetan lopulta asumiskelvottomaksi, ja muistan, että jokunen vuosikymmen sitten meille vakuutettiin, että happosade tekisi maailmasta kuivan ja karun autiomaan. Meille kerrotaan, että olemme vakavassa vaarassa tuhota planeetan ja sen myötä itsensä ihmiskunnan.

Samaan aikaan näyttää sosiaalinen eriarvoisuus olevan nykyään suurempaa kuin koskaan aikaisemmin. Päinvastoin kuin vauraassa ensimmäisessä maailmassa planeetan suurten väkimäärien on selviydyttävä vähemmällä kuin eurolla päivässä. Monilla tämän planeetan asukkailla ei ole saatavilla juomakelpoista vettä, ja sadat miljoonat urantialaiset ovat nälissään; heidän joukossaan on paljon, paljon lapsia.

Yleinen tuotantomenetelmä planeetallamme on se, että ihminen käyttää hyväkseen ihmistä, toisinaan

selkeällä tavalla, toisinaan hienovaraisemmin. Talouksia ei ohjaa sosiaalisen palvelun tarkoitus, vaan yksinomaan voiton tavoittelu.

Onkohan nykyinen tilanne merkinä Ilmestyskirjan ratsastajien saapumisesta ja maailmanlopusta? Käykö ihmiskunta läpi historiansa huonoimpia aikoja?

On totta, että ihmisen toiminta vaikuttaa ilmastoon; se muuttaa luonnon tasapainotiloja, aiheuttaa joidenkin lajien häviämisen, hyödyntää liikaa luonnonvaroja – – Mutta kykeneekö tämä toiminta sittenkään tuhoamaan planeetan? Ei pidä uskoa kaikkea, mitä televisiossa sanotaan.

Jälleen kerran: kokeeko ihmiskunta historiansa huonoimmat ajat?

Vastaukseni on, että siitä ei ole kysymys. Kaikialla maapallolla vallitsevasta köyhyydestä, puutteesta ja nälästä huolimatta ihmiskunta elää historiansa parasta aikaa; asiamme eivät koskaan ole olleet paremmin kuin nyt. Väitän näin, koska näen ihmiskunnan evoluution metsän kokonaisuudessaan, en ainoastaan tämän hetken vaikeuksien puita.

Muutama vuosisata sitten vapauden, tasa-arvon ja veljeyden kaipuun herääminen antoi sysäyksen Amerikan ja Ranskan vallankumouksille ja aloitti kansanvallan aikakauden: kansan vallan kansaa varten. Vielä olemassa olevista monista diktatuureista huolimatta voi nykyään havaita maailmanlaajuisen

kehityksen kohti yleistä ja yhtäläistä äänioikeutta ja edustuksellista hallintojärjestelmää.

Suunnilleen 200 vuotta sitten ihmisen kunnianhimo ja nerokkuus ilmenivät Englannissa. Elettii teollisen vallankumouksen aikaa. Se oli alku tekniselle kehitysprosessille, joka kulminoituu nykyisenä aikana maailman tiedonvälityksen muutoksessa, jonka tuloksena planeetasta tulee yksi maailmankylä.

Tästä vallankumouksesta seurannut tekninen kehitys on monessa suhteessa kiistatonta. Sairauksien hallinta on kehittynyt merkittävästi, vaikka on toki totta, että sen hyödyt eivät aina tavoita jokaista, joka sitä tarvitsee. Keskimääräinen elinikä syntymän hetkellä – ainakin osalle maailman väestöstä – on noussut huomattavasti viime vuosisadalla.

Keksिमämme koneet helpottavat elämää. Ne ovat lisänneet maaperän tuottavuutta ja niin ollen ruoantuotantoa; ne ovat vähentäneet kokonaistyöaikaa ja siten mahdollistaneet lisääntyneen vapaa-ajan henkilökohtaiseen sivistykseen; ne ovat parantaneet elämänlaatua ja sitä kautta monien ihmisten onnellisuutta.

On totta, että saasteet, ilmastonmuutos ja joukkotuhoaseet, samoin kuin ihmisten ahneus ja riisto ovat selviä uhkia; sosiaalinen eriarvoisuus, köyhyys ja nälkä ovat kaikki vakavia ongelmia. Mutta mitkä ovat ne elämänalueet, joilla ei maailmanlaajuisesta näkökulmasta katsottuna olisi kuitenkin otettu positiivisia edistysaskeleita viimeisten vuosisatojen aikana?

Voidaksemme tutkia ihmiskunnan evoluutiota katsokaamme metsää eikä puita.

Planetaariset aikakaudet

Löydämme *Urantia-kirjasta* ihmiskunnan evoluution suuren metsän: planetaariset aikakaudet.

Pidin seitsemännessä kansallisessa konferenssissa kaksi vuotta sitten tässä samassa tilassa esityksen evolutionaaristen maailmojen planetaarisista aikakausista ja niiden kehityksestä Urantialla. En aio toistaa nyt sitä, mitä sanoin tuossa esityksessä (löydätte sen UAI Journalin elokuun 2007 numerosta), mutta haluan korostaa sitä, että planetaariset aikakaudet ovat kehittymässä tälläkin hetkellä Urantialla, vaikka ne noudattavatkin melko epäsäännöllistä polkua. Ihmiskunnan nykyinen tilanne on vain yksi uusi vaihe planetaaristen aikakausien kehityksessä, ja lopulta planeettamme tulevaisuus johtaa valon ja elämän aikakauteen – toisaalta planeetan erilaisten fyysisten aspektien, toisaalta ihmiskunnan evoluution huipentuessa täydellisyyteen.

Ihmiskuntamme evoluution metsässä on puita, jotka ovat sairaita, jopa kuolevia, mutta metsä itsessään on meidän päivinämme paremmassa kunnossa kuin menneinä aikoina, ja tulevaisuudessa se tulee olemaan vielä nykyistäkin paremmassa kunnossa.

Urantia-kirjan viesti on tässä suhteessa selvä: ihmiskunta saattaa kärsiä tietyistä viipeistä, jopa askelista taaksepäin evoluutiossa, mutta pitkällä aikavälillä se on käyvä erilaisten kehittyvien plane-

taaristen aikakausien läpi ja päätyvä valon ja elämän täydelliseen aikakauteen. Ihmisten (ja myös taivaallisten hallintopersonien) toiminta voi viivyttää planeetan evolutionaarista kulkua, mutta Isän tahto tulee lopulta ja aina toteutumaan täyteen määräänsä.

Aikakauden vaihtumisen kynnyks

Elämänkantajat onnistuivat miljoona vuotta sitten huipentamaan lajien evoluution Urantialla ihmisolentojen ilmaantumiseen. Caligastia saapui 500 000 vuotta sitten ja toi planeetallemme mukanaan organisaation ja kulttuurin. Tosin hän tuhosi myöhemmin suuren osan saavutuksistaan. Aatami ja Eeva tulivat 38 000 vuotta sitten, ja puutteistaan huolimatta heidän onnistui valaa meidän rotuihimme eräitä geneettisiä kohennuksia, jotka antavat meille paremman mahdollisuuden vastaanottaa ja omaksua henki-influensseja. Makiventa Melkisedek saapui 4 000 vuotta sitten ja sytytti uudelleen rakastavan Jumala Isän käsitteen, joka oli lähes kadonnut. 2 000 vuotta sitten Betlehemissä syntyi avuttomana pienokaisena Luoja-Poikamme, Nebadonin Mikael, joka oli meille merkinä taivaan valtakunnan – tämän planeetan Jumalan poikien veljeskunnan – saapumisesta.

Ihmiskunta huomaa tänä päivänä kykenevänsä tuhoamaan oman ympäristönsä – se tajuaa olevansa epätasapainoinen ja eksyksissä, ja se käy läpi perin pohjaista arvojen kriisiä. Ihmiskunta on kyennyt kaikista tästä huolimatta kulkemaan evoluutiossaan pitkän tien ja on saanut historiansa varrella riittävästi vaikutteita ollakseen valmis ottamaan seuraavan askelen.

Meillä ei ole tilannetta, jolloin vallalla olisi yksi planetaarinen hallinto, mutta lähes silmänräpäyksellinen, koko planeetan kattava kommunikointi lisää tietoisuutta planetaarisesta kansalaisuudesta. Emme edusta vain yhtä rotua, mutta matkustamisen ja muuttamisen helppous parempaa tulevaisuutta etsittäessä sekoittavat tehokkaasti erilaisia etnisyyksiä. Meillä ei vallitse sellainen tilanne, että vallalla olisi vain yksi kulttuuri, mutta käytettävissämme oleva tiedonvälitys tekee planeetastamme yhden maailmankylän. Meillä ei ole vallalla vain yksi uskonto, mutta monet miehet ja naiset eivät ole tyytyväisiä olemassa oleviin uskontoihin, ja he etsivät jotakin parempaa.

Olemme epäilemättä uuden aikakauden kynnyksellä.

Urantian seuraava aikakausi

Keskiväliolennot, jotka kirjoittivat IV osan, kuvaavat tulevaisuuttamme sanoen:

Se hetki on koittamassa, jolloin nyky päivän vääristyneen ja kompromisseilla pilatun kristinuskon oikeat ja alkuperäiset perustukset – Jeesuksen reaallinen elämä ja opetukset – löydetään uudelleen. [2083:1]

Jeesus Nasaretilainen oli alkuna taivaan valtakunnan saapumiselle, mutta hänen apostolinsa ja opetuslapsensa eivät ymmärtäneet häntä. Näin ollen toukkavaiheessaan ollut käsite uinui kristillisten

kirkkojen toukkakotelossa. Mutta se ei ole kadonnut; Jeesus pani sen alulle 2 000 vuotta sitten, ja se on edelleen elossa. Se alkoi kasvaa 2 000 vuotta sitten, ja se tulee leviämään pysähtymättä, kunnes se saavuttaa korkeinta täydellisyyttä merkitsevän huippukohtansa valon ja elämän aikakaudella.

Uskon, että tulossa on aika, jolloin tuollainen toukka herää ja selviytyy horroksestaan, ja että se on alku Urantian seuraavalle aikakaudelle. Ihmiskunnan nykytila stimuloi sopivalla tavalla Jumalan poikien veljeskunnan toukkaa niin, että se virkoo ja alkaa vaikkuttaa planeetan evoluutiossa.

Keskiväliolennot varoittavat, että meidän ei – – tulisi masentua siitä, että valtakuntaidea näyttää *Urantialla* edistyvän hitaasti. Muistakaa, että asteittaisen evoluution järjestelmä on altis periodeittain tapahtuville äkillisille ja odottamattomille muutoksille niin aineellisella kuin hengelliselläkin alueella. [1863:12]

Keskiväliolennot huudahtavat:

Millaisen heräämisen maailma kokisikaan, jos se vain voisi nähdä Jeesuksen sellaisena kuin hän todellisuudessa eli maan päällä, ja tietää ensikäden tietona hänen elähdyttävät opetuksensa! [2083:4]

”Mestari-ohjelmalla” – hänen opetuksillaan taivaan valtakunnasta – on sellainen voima, että sen tuntiaasaan – – *tubannet näennäisen välinpitämättömät nuoret rynnistäisivät esiin tullakseen mukaan tällaiseen hengelliseen hankkeeseen, eivätkä he epäroisi heittäytyä koko painollaan tähän suurenmoiseen seikkailuun.* [2085:2]

Tämä tulee toimimaan moottorina, joka panee ihmiskunnan evoluution pian liikkeelle, ja puolustaakseni käsitystäni siteeraan jotakin sellaista, mitä Jeesus saarnasi Pellassa pitämässään saarnassa viidestä ”vaiheesta tai aikakaudesta”. Hän viittasi niistä kahteen, joiden arvelen olevan toisaalta ihmisen seuraavia askelia, toisaalta evolutionaarinen määränpäämme. Ne ovat:

Sellainen näköala, että Jumalan tahto täyttyy yhä täydellisemmin; edistyminen kohti uuden yhteiskuntajärjestyksen sarastusta kohtuneen hengellisen elintavan myötä – ihmisen seuraava aikakausi. [1863:3]

Täyteytensä saavuttanut valtakunta, tuleva valon ja elämän hengellinen aikakausi maan päällä. [1863:4]

Keskiväliolennot muistuttavat meitä myös siitä, että – – *Jeesus sijoitti yhden valtakunnan vaiheista tulevaisuuteen, ja hän tosiaan lukuississa yhteyksissä antoi ymmärtää, että sellainen tapahtuma saattaisi ilmaantua osana maailmanlaajuisista kriiseistä.* [1863:13]

Kuten olen maininnut, Jeesus antoi taivaan valtakunnan toukalle elämän 2 000 vuotta sitten; tämä toukka on maannut uinuen tähän päivään saakka, mutta sen aika on tullut. Ihmiskunta on saavuttanut sellaisen evolutionaarisen tilan, jossa tämä toukka herää ja pakottaa ihmisyyhteiskuntaa eteenpäin, kunnes se saavuttaa valon ja elämän aikakauden täyteyden.

Urantia-kirja – silta tulevaisuuteen

Mutta valtakunta ei ole sosiaalinen organisaatio tai uskonnollinen instituutio. Se sijaitsee pikemminkin meistä jokaisen sisimmässä. Taivaan valtakunta, jota Jeesus julisti, on – – *hänen taivaallisen Isänsä tahto, joka*

ilmenee hallitsevana ja transsendenttina uskovien sydämissä [1866:2]; se pyrkii – – *siihen sisäiseen ja hengelliseen yhteisyyteen Jumala Isän kanssa, joka niin varmasti ja suoraan ilmenee näkyvänä ja rakastavana ihmisen palvelemisena* [1862:6]. *Valtakunnan uskonto on henkilökohtaista, yksilökohtaista; sen bedelmät, tulokset, ovat perheeseen, yhteisöön, kohdistuvia.* [1862:7]

Urantia-kirjasta voi löytää monia muita vastaavia lausuntoja, ja ne osoittavat meille, että eteneminen kohti evoluution seuraavaa vaihetta herää ensin miesten ja naisten sisimmässä ja sitten sen on mahdollista vaikuttaa yhteiskuntaan kokonaisuudessaan. Olemme siis tekemisissä uuden yhteiskuntajärjestyksen kanssa: yhteiskuntajärjestyksen, joka perustuu yhteistyöhön – ei kilpailuun; keskinäiseen tukeen – ei vastakkainasetteluun; veljeyteen – ei vihamielisyyteen; rauhaan – ei sotaan. Joka tapauksessa sen perusta ja lähtökohta on jokaisen yksilön sisimmässä; se on meidän sisimmässämme oleva taivaan valtakunta. Meidän ei siis tule etsiä uutta yhteiskuntaa, meidän on pyrittävä perustamaan valtakunta sydämeemme, ja sen väistämättömänä seurauksena on uusi yhteiskunta.

Väitetään, että *Urantia-kirja* on tulevaisuutta varten, eikä ole vaikea uskoa niin. Voin helposti kuvitella tulevaisuuden, jossa ihmiskunta tuntee Jeesuksen todellisen sanoman ja pyrkii toteuttamaan sen. Se on tulevaisuus, jossa karanteeni on päättynyt ja universumin viestiyhteydet on palautettu. Tulevaisuus, jossa ihmiset alkavat tuntea, kuinka Isän tahto – suurenmoinen suunnitelma – paljastuu luomistyössä. *Urantia-kirja* on selvästikin tarkoitettu tuota tulevaa aikaa varten.

Meille on annettu tämä kirja etukäteen ja todettu, että asia on näin, jotta voitaisiin huolehtia sen kääntämisestä niin monelle planeetan kielelle kuin mahdollista ja edistää johtajien ja opettajien koulutusta.

Kirja on meillä lisäksi sen vuoksi, että se on silta ihmiskunnan tulevaisuuteen ja että siirtyminen seuraavaan planetaariseen aikakauteen olisi helpompaa. Ja näissä toimissa meillä on oma roolimme. Jostakin syystä *Urantia-kirjalla* on erityinen merkitys erälle meidän kaltaisillemme ihmisille, päinvastoin kuin enemmistölle, jolle kirja ei kerro mitään. *Urantia-kirja* on jollakin tavalla löytänyt meidät, ja siihen täytyy olla jokin syy.

Meidän on ilman muuta levitettävä *Urantia-kirjan* opetuksia, samoin kuin opiskeltava ja syvennettävä omaa käsitystämme sen sanomasta. Mutta meidän on ennen kaikkea perustettava valtakunta sydämeemme. Se on ihmiskunnan edistyksen todellinen moottori, ja sitä meiltä, eli noilta ”hulluilta ihmisiltä”, jotka kirjaa lukevat, odotetaan.

Urantia-kirjan luvut selittävät meille monia asioita Jumaluudesta ja sen suunnitelmien paljastamisesta luomakunnalle, tuon järjestelmien, konstellatioiden, universumien ja superuniversumien fantastisen organisaation; ne paljastavat meille uudelleen unohdetun historiamme ja hämmästyttävät meitä meille niin läheisen Jeesus Nasaretilaisen ihmeellisellä elämällä. Mutta kirjan ydinsanoma on: meillä kaikilla on Isä, joka rakastaa meitä äärettömästi, jolla

on talo – oma talo – valmiina meitä varten lukematomine, meidän kehitystämme ja onnellisuuttamme varten rakennettuine asuinsijoinen, ja joka odottaa meidän antavan hänelle ainoan lahjan, jonka todellakin voimme antaa: sen, että tahdomme tehdä hänen tahtonsa.

Tämä onkin *Urantia-kirjan* sanoma seuraavalle aikakaudelle – ihanteet, jotka johtavat ihmisen seuraavaan edistysaskeleeseen. Meiltä odotetaan sitä,

että olemme tämän edistysaskeleen uranuurtajia – että ylitämme kuilun, jonka yli tulevaisuuteen *Urantia-kirja* rakentaa sillan, perustaa siten valtakunnan sydämeemme niin, että meistä tulee paremman yhteiskunnan alku, yhteiskunnan, joka on oleva askelen lähempänä valon ja elämän täydellisyyttä.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Urantia-kirja – mitä tekemistä rakkaudella on sen kanssa?

KATHLEEN SWADLING, WILLIAM WENTWORTH JA NIGEL NUNN
Australia

Australialaisten lukijoiden yhteisesitys vuoden 2009 Maailman uskontojen parlamentissa 3.–9. joulukuuta Australian Melbournessa

1. osa: Kathleen Swadling (Sydney)

Hyvää iltapäivää, ja kiitos että tulitte mukaan tähän työryhmään, jossa keskustelemme aiheesta *Urantia-kirja – mitä tekemistä rakkaudella on sen kanssa?* Tämän Maailman uskontojen parlamentin teemana on *Muutetaan maailmaa: kuunnellaan toisiamme, tehdään maailmasta terve*. Useimmat meistä tähän tapahtumaan osallistuvista epäilemättä toimivatkin niin, sillä sehän kiinnostaa meitä, mehän **haluamme** muuttaa maailmaa. Ja ellemme todella **halua** muutosta, ellemme **halua** auttaa, kuunnella ja parantaa, emme onnistu siinä.

Mutta mistä tämä halu tulee? Miten ihminen pääsee vanhoista asenteistaan ja rajoittuneista motivaatioistaan? Miten meissä herää vilpitiön kiinnostus toinen toistamme kohtaan? Ja miten tämä kiinnostus muuttuu ystävyudeksi ja kypsyy **rakkaudeksi**? Jos pystymme vastaamaan näihin kysymyksiin, olemme löytäneet ratkaisun, sillä kun kerran rakastamme jotakuta, meidät valtaa halu auttaa, kuunnella ja parantaa.

Mutta mistä tämä halu **rakastaa** toinen toistamme tulee? Se syntyy luonnostaan perheen ja ystävien kesken; se kehittyy yhdessä työskentelevien välillä ja viriää toisilleen vieraiden ihmisten välillä, kun keskinäinen luottamus on saavutettu. Ja miksi rakkaus on niin voimakas ja niin tehokas ihmissuhdeongelmiemme ratkaisija? Sen ymmärtämiseksi meidän pitää tietää enemmän siitä, mitä ja keitä me olemme.

Urantia-luvut tarjoavat uusia vastauksia näihin ikiaikaisiin kysymyksiin. Sen lisäksi, että ne antavat ajattelullemme laajemmat puitteet, jotka voivat tyydyttää sekä tiedemiehiä, filosofeja että uskonnonharjoittajia, ne avaavat uuden näkökulman persoonallisuuteen. Ne kuvaavat meille rakkauden roolia ja sen syntymistä Absoluutin ikuisesta ytimestä suoraan ihmissydämeen.

Tänä iltapäivänä haluaisimme kertoa teille hiukan *Urantia-kirjasta* – kirjasta, jota monet, kaikkia elämänsäaloja edustavat ja uskonnolliselta ja kulttuuri-

taustaltaan erilaiset ihmiset ovat pitäneet todella innoittavana. He kokevat, että kirjan opetukset ovat tehneet heihin syvän vaikutuksen ja muuttaneet heidän elämänsä sekä innoittaneet heitä tavoittelemaan uusia hengellisen kasvun tasoja ja valaistunutta elämää. Esittelen teille hetken kuluttua pääesiintyjämme, mutta ensin hyvin lyhyt yleiskatsaus tähän 2097 sivua käsittävään kirjaan.

Urantia-kirja julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1955 Yhdysvalloissa Urantia-säätiön toimesta. Kaksi ensimmäistä kysymystä, jotka ihmiset tavallisesti esittävät, ovat: Kuka tämän kirjan kirjoitti ja mitä Urantia tarkoittaa?

Tämän kirjan opetusten vastaanottamista helpottaa, jos voi suhtautua ennakkoluulottomasti oletukseen, että maailmankaikkeus kuhisee älykäästä elämää ja että on mahdollista, että nämä kuolevaista ylempänä olevat persoonallisuudet löytävät tapoja paljastaa meille tietoa, joka voi auttaa meitä hengellisellä vaelluksellamme. Uskomme, että näin tapahtui *Urantia-kirjan* kohdalla.

Se, miten kirja syntyi usean vuosikymmenen aikana 1900-luvun alkupuolella, on kiehtova tarina, mutta se ei ole tämänpäiväisen keskustelutilaisuuden aiheena. Riittänee, kun sanon, ettei tämä kirja ole ihmisten kirjoittama. Se on eri universumipersonallisuuksien meille tietoa antava kokoomateos. He kertovat hankkineensa suurelta osin aineistoa korkeimmantasoisesta ihmisperäisestä filosofisen ajattelun lähteistä. Meille kerrotaan, että Urantia on nimi, jonka he ovat antaneet meidän maailmallemme eli planeetallemme. Meille kerrotaan maailmamme ja ihmisrodun alkuperästä, historiasta ja kohtalosta.

Nämä persoonallisuudet ovat antaneet meille ensi käden tietoa tutuista kertomuksista, jotka ovat säilyneet katkelmallisessa ja legendaarisessa muodossa: Aatamista ja Eevasta, Luciferin kukistumisesta, Abrahamin aikana täällä eläneen Melkisedekin roolista sekä Jeesuksen elämästä ja opetuksista. Meille esitetään historiallista tietoa taustanaan hämmästyttävästi avartunut näkemys universumista,

hengellisestä todellisuudesta sekä Jumalan olemuksesta ja luonteesta.

Kirjan levikki 1950-luvulta tähän päivään mennessä on lähes miljoona kappaletta. Sen käännöksiä on julkaistu yhdellätoista maailmankielellä, ja neljätoista käännöstä muille kielille on meneillään. Teksti on kokonaisuudessaan internetissä; sen audioversio on saatavana MP3:formaattina ja on ladattavissa ilmaiseksi internetistä.

Kirjoittajat eivät esittele eivätkä puolla uutta uskontoa; he nojaavat pikemminkin menneisyyden ja nykyajan uskonnolliseen perintöön ja tahtovat edistää henkilökohtaista ja elävää uskontoa, joka perustuu lähimmäisten palvelemiseen. Keskeinen sanoma on se, että kaikki ihmiset ovat yhtä perhettä, rakastavan Jumalan poikia ja tyttäriä, Jumalan, joka suhtautuu luomakuntaansa Universaalisenä Isänä. Hän on antanut osasen itsestään asumaan sisimmässämme, ja jos päätämme noudattaa tämän sisimmässämme olevan hengen johdatusta, meitä odottaa kiehtova ikuinen tutkimusmatka.

Seuraavassa on pari lainausta kirjasta:

Jumalalla on mielessään suunnitelma, joka kattaa hänen suunnattomien valtakuntiansa jokaisen luodon, ja tämä suunnitelma on ikuinen tarkoitus, joka edustaa rajatonta mahdollisuutta, rajoittamatonta edistymistä ja loputonta elämää. Ja tällaisen verrattoman elämänuran loputtomat arteet ovat teidän kilvoiteltavinanne!

Ikuisuutta oleva määränpää on edessäpäin! Jumalallisuuden saavuttamisen uskalias yritys on edessänne! [365:3–4]

Universumien kulkuun avaruuden läpi sisältyy suuri ja ylevä tarkoitus. Mikään ei ole turhaa siinä kamppailussa, jota te kuolevaisina käytte. Olemme kaikki osa valtavaa suunnitelmaa, jättäjäisistä hanketta, ja juuri hankkeen suunnattomuus estää meitä siitä yhden ainoan hetken tai yhden ainoan elämän kuluessa näkemästä kovinkaan paljon. Olemme kaikki osa ikuista projektia, jota Jumalat valvovat ja toteuttavat. Koko ihmeellinen ja universaalinen mekanismi etenee majesteettisesti avaruuden halki Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ajatuksen ja ikuisen tarkoituksen sävelten poljennossa. [364:3]

Haluaisin nyt esitellä teille pääesiintyjämme: William Wentworthin Towambasta, New South Walesin etelärannikolta, ja Nigel Nunnin Canberrasta. William ja Nigel ovat kirjan pitkäaikaisia lukijoita, ja heillä on joitakin mielenkiintoisia näkemyksiä kerrottavana teille.

Osa 2: William Wentworth (Towamba)

Urantia-kirja ei ole itsessään uskonto. Se pikemminkin keskittyy siihen hengelliseen herätteeseen, joka synnyttää uskontoja. Vaikka kaikkiin uskontoihin sisältyykin totuutta, kirja suuntaa huomionsa kaikkien uskontojen yhteiseen alkujuureen. Se pyrkii kitkemään pois Jumalaan kohdistuvan pelon sekä synnin ja rikkomuksen pelon, ja korvaamaan sen uskolla hyväntahtoiseen Jumalaan, joka suhtautuu luotuihinsa aina

suopeasti ja isällisesti. Hän ymmärtää luotujaan, tuntee heidän rajoituksensa ja rakastaa heitä sekä haluaa heidän tuntevan hänet pikemminkin innoituksen antajana kuin pelon kohteena.

Kuvassa 1 on yleiskuva uskonnon rakenteesta. [Alkuperäisen englanninkielisen version kuvat ovat nähtävissä UAI:n verkkosivuilla.] Sen pohjana on hengellinen kokemus – usein jonkun suuren miehen kuten Gautama Siddhartin tai Muhamman kokeemus –, mutta tämän kokemuksen ilmaisemiseksi ei ole mitään käsitteellistä kieltä. Ihminen ei pysty kuvailemaan välitöntä jumalakokemustaan. Se pysyy ihanana mysteerinä. Mutta se synnyttää arvoja, jotka ovat huomattavan samankaltaisia, arvoja, joita kirjassa yleistäen kutsutaan totuudeksi, kauneudeksi ja hyvyudeksi.

Tässä vaiheessa suuren miehen – vaikuttimena olevan hengellisen kokemuksen alkulähteen – seuraajat aloittavat yritykset tämän kokemuksen selittämiseksi, ja heidän tulkintansa ovat riippuvaisia heidän kulttuuriperinteistään. Nämä tulkinnat kiteytyvät ajan oloon uskomuksiksi, opinkappaleiksi, rituaaleiksi, tavoiksi ja laeiksi, jotka heijastavat sitä kulttuurisivilisaatiota, jonka piirissä tulkitsijat asuvat. Ja tällä tavoin hengellisestä kokemuksesta ja arvoista, jotka ovat alun perin hyvin samanlaisia, tulee hyvin erilaisia institutionaalisia uskontoja. (Kuva 2)

Urantia-kirja ilmoittaa, että kuvassa munanmuotoisten soikoiden sisällä olevat asiat [uskomukset, opinkappaleet, rituaalit, tavat, lait] ovat vain uskonnon ulkoisia merkkejä. Uskonnon sisin olemus on tämän rakenteen alla piilevässä hengellisessä kokemuksesta. Ja vaikkakin jotkut näille asioille omistautuvat ihmiset löytävät tien todelliseen hengelliseen kokemukseen, monet eivät löydä vaan jäävät vangiksi dogmien labyrinttiin, joka ei korvaa aitoa uskontoa.

Kirja väittää, että uskontojen ja sivilisaatioiden välinen taistelu tulee jatkumaan, kunnes ihmiset omistautuvat tavoittelemaan hengellistä kokemusta – henkilökohtaista jumalakokemusta. Se tähdentää, että Jumala kaipaa sitä, että ihminen tulisi tuntemaan hänet, ja kun ihminen vastaa tuohon kaipaukseen, hän tekee Jumalasta jokapäiväisen elämänsä innoittajan. Jopa pyhän ja pyhyden käsitteitä on lioiteltu siinä määrin, että ne kaivavat pohjaa Jumalan hyväntahtoisuudelta. *Urantia-kirjan* mukaan ihmiselle on luonnollista ja normaalia tuoda Jumala jokapäiväiseen elämäänsä ystävänä ja innoituksen antajana, jakamaan ihmisen sisäinen elämä.

Kirja toistaa toistamistaan, että Jumala haluaa säilyttää kaikki ihmiset ja että hän suhtautuu heihin hyväntahtoisesti ja isällisesti. Ihminen voi kokea olevansa Jumalan poika ottamalla hänet osaksi sisäistä elämäänsä. Aito uskonto muodostuu juuri tästä henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta.

Auttaakseen meitä ymmärtämään hengellisen kokemuksen luonnetta *Urantia-kirja* käyttää monia käsitteitä, joista tärkeimpiin kuuluvat **persoonallisuus**, **Ajatuksensuuntaaja** ja **sielu**. Ajatuksensuuntaaja on jotakin uutta, mutta persoonallisuus ja sielu ovat tuttuja käsitteitä. Kirjassa käytetään näitä termejä kuitenkin varsin epätavallisella tavalla.

Persoonallisuus on kirjan mukaan jotakin paljon suurenmoisempaa ja mystisempää kuin mikä sen merkitys yleisessä kielenkäytössä on. Yhdessä aineen, mielen ja hengen kanssa persoonallisuus on eräs universumin perustavaa laatua olevista realiteeteista. Se ei kehity. Se on suoraan Jumalalta saatu lahja. Evoluutio päätyi ruumis-mielijärjestelmään, joka pystyy antamaan asunnon persoonallisuudelle, suunnilleen niin kuin tiedemiehemme ovat sen havainneet. Mutta Jumala lahjoittaa persoonallisuuden tälle kehitykselliselle järjestelmälle, josta tuon lahjoituksen ansiosta tulee ihmispersoonaa. *Urantia-kirjan* näkökulmasta ihminen on eläin, jolla on persoonallisuus.

Persoonallisuudella on se hämmästyttävä ominaisuus, että se on jossain määrin vapaa edellä käyvästä kausaatiosta. Sikäli kuin tiedämme, se on ainoa olemassa oleva realiteetti, jolla on tämä ominaisuus. Kaikkea muuta, ainetta, mieltä ja henkeä, ohjaa ja kahlehtii Jumalasta lähtöisin oleva kausaatio, joka vaikuttaa erehtymättä kaikessa todellisuudessa syynä ja seurauksena. Mutta persoonallisuus ei omalla toiminta-alueellaan ole tällä tavoin sidottu. Ihmisen mielen alueella persoonallisuudella on moraalisen valinnan vapaus, ja tämä vapaus on täydellinen. Jumala haluaa pelastaa kaikki luotunsa, **mutta vain, jos he haluavat tulla pelastetuiksi**. Jumala ei pakota meitä uskomaan häneen eikä ottamaan vastaan pelastusta. Vapaatahtoisina persoonina me voimme valita. Se riippuu kokonaan meistä itses-
tämme. Jumala lahjoittaa persoonallisuuden ja luopuu saman tien sen valvonnasta. Hän pitää kaiken muun valvonnassaan joko suoraan tai luomiensa edustajien avulla. Persoonallisuus on lähtöisin Jumalasta, mutta hän antaa sille vapauden.

Käytännössä toteutamme vapaata tahtoaamme moraalisisissa valinnoissa, joita elämä tuo eteemme. Voimme päättää, kannammeko kaunaa vai olemmeko muistelematta menneitä; voimme valita koston tai anteeksiannon; voimme antaa anteeksi tai maksaa samalla mitalla; voimme etsiä Jumalaa tai olla välittämättä hänestä. Olemme vapaita tekemään näitä moraalisia valintoja – vapaita selviytymään yksin tai ottamaan vastaan neuvoja; rakastamaan tai vihaamaan; oppimaan tai olemaan haluttomia oppimaan – aivan kuten itse haluamme.

Ajatuksensuuntaaja on *Urantia-kirjan* esittämä uusi käsite, joka kuvaa Jumalan vaikutusta sisimmäs-
sämme. Ja tässä kohden kirja ei säästele sanojaan. Tämä vaikutus on enemmän kuin pelkkä vaikutus. Ajatuksensuuntaaja on todella mielessämme asuva osa – hitunen, siru, pala, josta kirja käyttää termiä fragmentti – absoluuttista ikuista Jumaluutta. Toistan, tämä ei ole metafora, joka kuvaisi Jumalan vaikutusta tai Jumalan laimennosta tai Jumalan aineetonta läsnäoloa. Se on ”aitoa tavaraa”, todellinen Jumaluuden osanen. Ja se asuu mielessämme Suuntaajana. Se asuu meissä lyhtynä, joka ohjaa meitä kohti Jumalaa, mutta se on meidän tahtomme alainen. Kun Jumala luopuu vapaatahtoisesta persoonallisuuden valvonnasta, se tarkoittaa vapautta

eikä edes mielessämme asuva ikuisen Jumaluuden osanen voi pakottaa meitä.

Emme tiedä, miten se toimii – se on mysteeri. Mutta jotenkin se pakottamatta meitä mihinkään vasten tahtoaamme johdattaa meitä kohti elämän valoa, kohti elämäntapaa, joka vie meitä kohti Jumalaa. Koska Jumalan suunnitelma ylittää niin suuresti käsityskykymme, meillä on edessämme pitkä oppiaika, ennen kuin voimme olla tietoisesti yhteistyössä sen kanssa. Mutta Suuntaaja on paikalla eikä lepää koskaan vaan työskentelee ohjatakseen meitä Jumalan tielle. Eikä sitä kiinnosta tehdä elämäämme liian mukavaksi. Sen tehtävänä on valmentaa meitä tulevaa elämäämme varten ajallisen elämämme päätyttyä, ja siihen tarvitaan rasittavia oppimiskokemuksia ja tarmokkaita valintoja, joita ruusuinen elämä tuskin voisi tarjota.

Siinä, että vapaa tahtomme noudattaa Jumalan tahtoa, ei itse asiassa ole mitään loogista ongelmaa. Jumalan tahto ei horjuta vapaata tahtoaamme. Kun oivallamme, että Jumala tekee kaiken parhaalla mahdollisella tavalla, ei oman tahtomme mukauttaminen Jumalan tahtoon ole mikään ongelma. Mehän haluamme luonnollisesti myös tehdä parhaalla mahdollisella tavalla sen mitä teemme. Ja juuri sisimmässämme oleva Suuntaaja ilmoittaa meille tavalla tai toisella, mikä on paras tapa toimia. Tästä aiheutuu joskus ristiriitaa sen välillä, mitä Suuntaajamme kehottaa meitä tekemään ja mitä kulttuurisidonnaisuutemme meiltä vaatii. Vapaa tahtomme joutuu ratkaisemaan nämä ristiriidat, jotka voivat olla hämmästyttäviä. Joskus teemme oikein ja joskus töppäämme, mutta Suuntaajamme ei koskaan luovuta. Se tarjoaa meille jatkuvasti tilaisuuksia valita – valita paras menettelytapa tai huonompi tapa – Jumalan tapa tai jokin muu tapa.

Sielu on käsite, jonka monet uskonnot tuntevat, mutta *Urantia-kirja* käyttää sitä hiukan eri tavalla. Sielu on se osa meistä, joka jää eloon ruumiin kuoltua, mutta *Urantia-kirjan* mukaan sielu on kehittyvä realiteetti, joka syntyy ja kasvaa moraalisten valintojemme myötä.

Ihmisille on annettu moraaliseen valintaan kykenevä vapaatahtoinen persoonallisuus, ja sisimmässämme olevat Suuntaajat tarjoavat jatkuvasti tilaisuuksia harjoittaa valintoja joko Jumalan tahdon puolesta tai sitä vastaan. Jokapäiväisessä elämässä, oltaessa vuorovaikutuksessa muiden kanssa perheessä, työssä, vapaa-aikana, harrastuksissa jne., syntyy lukemattomia tilanteita, joissa on tehtävä valintoja. Tavalla, joka ylittää käsityskykymme, Suuntaajamme onnistuu saattamaan nämä valinnat muotoon **Jumalan tahdon mukainen** – paras ratkaisu – tai **ei Jumalan tahdon mukainen**. Jumalan tahdon mukaiset valinnat edistävät sielun kasvua. Aina kun teemme Jumalan tahdon mukaisen valinnan, sielumme saa jotakin lisää, ja kun meille kehittyy tapoja, jotka toistavat näitä valintoja, sielun läsnäolo minuudessamme vahvistuu.

Urantia-kirja pitää näin ollen sielua evolutionaarisenä tuotteena, joka syntyy kahden meissä toimivan realiteetin, nimittäin vapaatahtoisesta persoonalli-

suuden ja Suuntaajan, välisestä vuorovaikutuksesta. Vaikka emme ole tietoisia sielustamme tai sen kasvusta, voimme kuitenkin saada jonkin viitteen niistä hengellisistä kokemuksista, jotka johtavat sen kasvuun, mutta nämä viitteet ovat puhtaasti henkilökohtaisia ja vaikeasti yleistettävissä. Monet ihmiset kokevat kuitenkin, että heidän yrityksensä täyttää Jumalan tahto johtavat siihen, että he arvostavat enemmän lähimmäisiään ja haluavat enemmän palvelua heitä. Joku esitti kerran, että rakkaus on persoonallisuuksien asia, että rakkautta lisää suuresti halu täyttää Jumalan tahto.

Lopuksi haluaisin todeta, että *Urantia-kirja* täyttää ison aukon uskonnollisessa elämässämme, sillä se antaa käyttöömme käsitesanaston, joka meiltä on tähän asti puuttunut. Niin suuri osa hengellisistä pyrkimyksistämme on tiedostamatonta, ettei meillä ole mitään sovittua käsitteistöä kokemuksemme pohjimista varten. Meillä ei ole ollut mitään viitekehystä, joka täyttäisi eri uskonnonfilosofioiden väliset aukot ja auttaisi meitä ymmärtämään, mitä meille mahdollisesti tapahtuu, tai antaisi mahdollisuuden vertailla kokemuksia ihmisten kanssa, joilla saattaisi olla vastaavia kokemuksia. Sisäin elämämme on tähän asti ollut niin täydellinen mysteeri, että olemme helposti hämmentyneet ja masentuneet joutuessamme vastakkain tiedemaailman ylimielisyyden, materialistisen maallisen viisauden tai dogmaattisen itsevarmuuden kanssa. *Urantia-kirja* tarjoaa käsitteistön, joka tekee mahdolliseksi nykyajan näkökantaa vastaavan älyperäisen tutkimuksen ja auttaa meitä ymmärtämään uskonnollista kilvoittelua.

Kuten näette, minun mielestäni se on suuri kirja!

Osa 3: Nigel Nunn (Canberra)

Hei, nimeni on Nigel Nunn. Olen taustaltani matemaatikko ja astrofyysikko. Tutkin sitä, miten tähdet luhistuvat, sekä ajan ja avaruuden muotoa. Mitä minä siis teen täällä uskontojen parlamentissa puhumassa rakkaudesta?

No niin, kun olin noin kuudentoista ikäinen, koin tuollaisen hetken, jolloin tuntee ”rauhaa, joka käy kaiken ymmärryksen yli”. Parin minuutin ajaksi kaikki ahdistukseni ja pelkoni, kaipaukseni ja illuusioni yksinkertaisesti haihtuivat pois. Tämä rauha ja siihen liittyvä kirkkauden ja rakkauden tunne oli niin intensiivinen (ja niin kiintoisa!), että teini-ikäisiä tavallisesti motivoivat asiat kuten seksi, huumeet ja rokki alkoivat tuntua siihen verrattuna latteilta. Kuten tiedämme, nuoria idealisteja kiehtoo ”etsiminen”, ja nyt minulla oli mitä etsiä. Halusin saada selville, mikä meissä on se, joka voi tuntea niin intensiivistä rauhaa ja niin syvää rakkautta.

Selvisin viimeisestä kouluvuodestani, ja pian löysin itseni Teosofisen seuran pitämästä ainutlaatuisesta Adyar-kirjakaupasta Sydneyssä. Seuraavien kahdeksan tai yhdeksän vuoden aikana ahmin suuren osan heidän teologisista ja filosofisista teoksistaan, pyhistä teksteistään ja mystisistä käsikir-

joituksistaan.

Sain tietoa Jumalalle antautumisesta ja nöyrytyksestä, siitä, miten ”henki lyö kuoliaaksi”, sekä ”jälleensyntymisestä”, chakroista ja joogasta, eetteriruumiista ja astraalimatkasta, tuosta hyvin kartoitetusta lähelle nirvanaa vievästä polusta ohi hävettävien riippuvuuksieni ja harhakuvitelmieni kuoleman. Ja irrottautumisesta arjesta, autaalistumisesta aivojemme oikeassa puoliskossa.

Mutta mitä tuo kaikki merkitsi? Kun henkilökohtainen, kahdenkeskinen yhteys Jumalaan on tarjolla niin kauniina ja ilmaiseksi, mihin tarvitaan kaikkia näitä uskontojärjestelmiä, näitä rituaaleja ja opinkappaleita? Miten ja miksi ne ovat kehittyneet? Mitä ihmettä oikein tapahtuu? Tunsin, että minun oli aika muuttaa kurssia.

Menin tiskin takana istuvan naisen luo ja kiitin häntä siitä, että olin saanut lukea kaikki hänen kirjansa. Sitten kysyin: ”Onko teillä jotakin...laajempaa, jotakin *kattavaa*, jotakin mikä kokoaa yhteen ja selittää kaikki nämä kokemukset ja käsitykset?”

”No, onhan meillä tämä”, hän sanoi kurkottaen tiskin alle ja ottaen sieltä *Urantia-kirjan*.

Tämä tapahtui vuonna 1979, 30 vuotta sitten. Kirjan luvut ovat kiehtoneet minua kaikki nämä vuodet. Ja olen kehitellyt joitakin ideoita ja mielikuvia, jotka auttavat minua vastaamaan siihen, mitä ja keitä ja miksi me olemme. Aivan erityisesti olen kypsytellyt eräitä ideoita **rakkauden** alkuperästä, luonteesta ja tarkoituksesta. Mikä tämä rakkaudeksi kutsuttu on, ja mitä osaa se näyttelee universumissa?

Tänä iltapäivänä haluaisin yrittää antaa teille jonkinlaisen käsityksen ideoista, joita olen löytänyt näistä erikoisista ja yllättävistä luvuista.

Mutta aloitetaanpa syystä, jonka vuoksi olemme täällä Melbournessa, ja tarkastellaan ensiksi tämän parlamentin teemaa:

Muutetaan maailmaa, kuunnellaan toisiamme, tehdään maailmasta terve

Kuka tahansa rauhanrakentajana tai sovittelijana toiminut voi havaita, millaisia haasteita tähän teemaan sisältyy. Esimerkiksi, kun kaksi tai useampi meistä yrittää työskennellä yhdessä, saada aikaan muutosta, niin entä jos emme ole ”samalla sivulla”? Entä jos, sen jälkeen kun olemme kuunnelleet, kuulleet ja ymmärtäneet toisiamme, huomaamme, että meillä on erilaiset pyrkimykset? Että **rauhansuunnitelmamme** ovat itse asiassa ristiriitaisia?

Voimme kaikki nimetä sankarillisia yrityksiä ”rauhan ja sovinnon” aikaansaamiseksi, jotka ovat epäonnistuneet. Tämä saa ihmettelemään, miksi niin monet ”hyvin laaditut suunnitelmat” raukeavat. Miksi näemme (usein) niin vähän tuloksia niin suurista hyvästä tarkoitavista sijoituksista? Onko aikaisemmista yrityksistämme ”muuttaa maailmaa”, kuunnella toisiamme, korjata aiheuttamaamme vahinkoa puuttunut jotakin?

Onko jotakin puuttunut? Mieleen tulee muutamia perusasioita: Meillä ei ole koskaan ollut yhteistä,

maailmanlaajuista käsitystä siitä, keitä ja mitä me todella olemme; meillä ei ole koskaan ollut yhteistä, maailmanlaajuista käsitystä siitä, mitä varten tämä maailma on olemassa; ja ilmiselvästi on puuttunut **rakkautta**, tuota elintärkeää **halua tehdä hyvää toisillemme**.

Urantia-luvut tarjoavat meille joitakin ratkaisuja näihin kysymyksiin, mutta tarkastellaanpa ensin sitä, mitä me – tämä parlamentti – edustamme, tätä pyrkimystä erilaisten uskontojemme väliseen vuorovaikutukseen. Ilmoituksen tai profettojen kautta syntynyt **uskonnollinen ymmärrys** tuotti nämä uskontojärjestelmät (nämä **erilaiset** uskontojärjestelmät), jotka ovat nyt **uskontojen välisten** tavoitteidemme kohteena. Kuten tiedämme, kaikissa näissä uskontojärjestelmissä on uranuurtajajäsenenä, jotka menevät syvälle, traditionsa juurille ja ytimeen asti. Ihmettelisimmekö, jos he kaikki löytäisivät yhden Jumalan, yhden totuuden lähteen, yhden rakkauden keskuksen? Mutta kun he palaavat jumalakokemuksensa jälkeen omaan kulttuuriinsa, omaan uskontojärjestelmäänsä, kun he yrittävät kuvata, mitä ovat löytäneet – henkilökohtaista ymmärrystä **totuudesta**, kokemustaan **rakkaudesta** – esteiksi muodostuvat kieli, käsitteiden ja kulttuurin karsinat, joissa elämme, puitteet, joissa ajattelemme. Onko ihme, että ne, jotka todella vaeltavat Herrassa, joutuvat yksinkertaisesti sanomaan: **”Sitä ei voi sanoin kuvata”**?

Mutta entä jos heillä **olisi** sanoja? Mitä jos näillä edelläkävijöillä olisi käytössään yhteinen sanasto, niin laaja **käsitteistö**, että he voisivat sen avulla sekä kuvailla että selittää jumalakokemustaan? Mitä jos meille itse kullekin tarjottaisiin uutta näkökulmaa, joka selventäisi todellista olemustamme? Mitä jos me kaikki tietäisimme täsmälleen, miksi tämä maailma on olemassa, niin että rauhanrakentajat ja sovittelijat voisivat edes aloittaa samalta sivulta? Voisiko uusi totuus meistä – siitä, keitä ja mitä me olemme ja miksi tämä maailma on olemassa – auttaa meitä yrittäessämme saada aikaan muutosta, auttaa, kuulla ja parantaa? Mutta miten saamme **uutta totuutta** itsestämme?

Tässä Urantia-luvut ehkä voisivat meitä auttaa.

Muistatte runoilijan, joka lähes 3 000 vuotta sitten Palestiinassa kuiskasi Jumalalleen: ”– *mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, –?*” [Psalmi 8:5]

Se on vielä tänäänkin todella hyvä kysymys: Miksi **Todellisuuden Alkuunpanija** olisi meistä kiinnostunut? Mitä yksi planeettainen ihmisistä merkitsee ikuisen infiniittisyyden Luojalle? Juuri tähän kysymykseen *Urantia-kirja* vastaa.

Jotkut voivat sanoa kirjaa vilkaistuaan: ”Eikös tuo ole aika pitkäveteistä? 196 lukua ja yli 2 000 sivua tiivistä tekstiä?” Toiset taas, kuten ne teistä, jotka **tuntevat** totuuden ja rakkauden lähteen, voivat sanoa: ”Kyllä, mutta ... he ovat tehneet eräistä **yksinkertaisista totuuksista** aivan liian monimutkaisia.”

OK. Mutta jos vastauksen on määrä tyydyttää tulevaa skeptistä ja tieteellistä aikakautta, jos sen on määrä olla riittävä ja tyydyttää sekä tiedemiehiä ja filosofeja että mystikkoja ja uskonnonharjoittajia,

ajatelkaahan, mitä siihen tarvitaan:

Ennen kuin he voivat alkaa selittää ruumistamme ja mieltämme, heidän oli oikaistava meidän biologiaa ja psykologiaa koskevia perusolettamuksemme. **Ennen kuin he voivat alkaa selittää**, miten maailmat ja tähdet ja galaksit, kuten Linnunratamme, kehittyvät, heidän oli uudistettava meidän fysiikkamme ja kosmologiamme perusteet. Ja ennen kuin he voivat edes **ALKAA** selittää, miten me pelastumme kuolemasta – miten me **pelastumme kuolemasta** –, heidän oli paljastettava jotakin siitä erikoislaatusesta alueesta, joka on siltana aineellisen ja hengellisen välillä. Ja tietenkin käsityksemme, mielikuvamme ja kokemuksemme ”hengellisestä” kaipaavat myös jonkin verran ... selventämistä.

Kaikki nämä alustavat selitykset ja perustan luominen edellyttävät ... aika paksua kirjaa. Ja tässä se on, kirja, jonka ensimmäinen laitos painaa kaksi kiloa. (Ei ihme että sitä sanottiin ”Isoksi Siniseksi”.)

Miten näiden lukujen laatijat sitten vastaavat tuon runoilijan yksinkertaisiin kysymyksiin? Mikä heidän mukaansa on ihminen? Miksi Jumala heidän mukaansa ”muistaisi meitä”? Keitä me olemme? Mitä me teemme täällä? Mitä uusia käsityksiä näissä luvuissa tuodaan esille? Mitä uutta nämä ilmoituksenantajat meistä paljastavat?

Tässä meillä on ongelma: vaikka **henkilökohtainen** ilmoitus totuudesta ja rakkaudesta saadaan sisäisesti, tavalla, jota ”ei voi sanoin kuvata”, planeetaarinen tai **käänteentekevä** ilmoitus, jollaiseksi nämä luvut on tarkoitettu, täytyy ”istuttaa” muodossa, jonka voimme (helposti) jakaa keskenämme: sanoina, ”ideoina, joiden aika on tullut”, käsitteistönä, joka voidaan ympätä erilaisten kulttuuriemme kehittämiin ajatustapoihin.

Ja siihen tässä juuri pyritään. Voidakseen antaa tarkoituksenmukaisia vastauksia näihin yksinkertaisiin mutta ratkaisevan tärkeisiin kysymyksiin näiden lukujen kirjoittajien oli hahmoteltava kosmologia, ”universumiviitekehys”, joka on riittävän laaja ja johdonmukainen voidakseen sisältää ne vastaukset, joita he yrittivät antaa.

Urantia-kirja tarjoaa meille siis kaksi asiaa: ensimmäinen on yksinkertaisesti kuvaus siitä, miten asiat ovat, uusi ja laajempi **viitekehys, jossa ajattelu tapahtuu**; toinen on jotakin, joka edellytti tätä laajempaa viitekehystä: **meitä itseämme koskeva ilmoitus**.

OK, miksi uusi viitekehys, jossa ajattelu tapahtuu, siis oli kiinnostava, puhumattakaan että se olisi tärkeä? No, ajatelkaapa vain, mitä hankaluuksia koemme yrittäessämme yksinkertaisesti vain toimia yhdessä, tehdä yhteistyötä. Kun sanomme, että kaksi ihmistä on ”samalla sivulla”, samalla aaltopituudella, tarkoitamme, että heillä on samanlaiset olettamukset ja pyrkimykset, samanlainen maailmankatsamus. Tässä mielessä me tämän maailman ihmiset emme ole aivan ”samalla sivulla”. Jotkut meistä ovat sivulla, joka selittää loogisesti yksityiskohtia myöten, miten pääsemme Paratiisiin räjäyttämällä ilmaan taistelevan ihmisjoukon; jotkut meistä ovat sivulla, joka ei lainkaan mainitse Todellisuuden Alkuunpanijaa ja selittää loogisesti yksityiskohtia myöten,

miksi ”ahneus on hyväksi”. Ja monet meistä ovat melkein tyhjällä sivulla vaeltaen yksin ja kummastellen, mitä ihmettä täällä oikein tapahtuu.

Tässä mielessä omat naapurimme – luokkatoverimme ja työtoverimme – saattavat elää eri maailmoissa, joissa heitä erottavat vastakkaiset käsitykset maailmasta. Tässä mielessä myös nämä luvut saattavat toimia **Rosettan kivenä** auttaen meitä tulkitsemaan kokemustamme todellisuudesta samalla kun ne auttavat laajentamaan kuvaamme maailmasta.

Saadaksemme käsityksen tämän laajemman kuvan ulottuvuuksista meidän tarvitsee vain luoda silmäys kirjan kuuteen ensimmäiseen sivuun, kappaleeseen *Lukujen otsikot*. Kuka tahansa arkeologiaa tai filosofiaa, teologiaa tai fysiikkaa tunteva voi kokea nämä otsikot provosoivina (elleivät loukkaavina!). Mutta luettuna järjestyksessä ja kokonaisuutena ottaen kuvailevammat ja kertovat luvut auttavat saamaan kokonaiskuvan maailmasta, uuden ja hämmästyttävän kuvauksen todellisuudesta. Ja tämä laajempi ja syvällisempi näkemys on tarpeen, jotta voisi ymmärtää tämän kirjan ydintä ja tarkoitusta. Tämä ”ydin ja tarkoitus” on meitä koskeva ilmoitus, ja nyt pääsemme siihen, mihin William lopetti: tarkastelemaan persoonallisuutta, Suuntaajaa ja sielua.

Persoonallisuus: kaikkihan me tiedämme, mikä persoonallisuus on. Se on ... hmm. **Sielu:** meidän tiedämme tarkalleen, mikä sielu on. Se on ... hmm. Entä **Jumala:** me kaikki tiedämme tästä Jumalan läsnäolosta sisimmässämme. Se on ...

Uskon, että olemme kaikki yhtä mieltä siitä, ettei mitään näistä varsin tärkeistä käsitteistä ole kunnolla ymmärretty. Mutta kuten William selitti, nämä käsitteet esitellään Urantia-luvuissa täysin uudessa valossa.

Ensiksikin ne paljastavat, mikä on persoonallisuuden todellinen olemus: todellisuuden taso, joka on erillään aineesta, mielestä ja hengestä (ja edeltää niitä).

Toiseksi ne paljastavat sisimmässämme olevan Jumalan läsnäolon todellisen olemuksen – vanhimman ja korkeamman minuutemme, ikuisen jumaluuden inkarnoituvan olemuksen. Mystisiä vihjauksia johonkin ihmeelliseen totuuteen käsitellään, selvennetään ja tehdään todelliseksi mielellemme ”Suuntaaja”-käsitteen avulla, Suuntaajan, joka on sisimmässämme asuva ”taivaassa olevan Isämme” osanen, henkiolennoituman lahja, joka on tarkoitettu määrittämään, mitä meistä on tuleva.

Ja kolmanneksi ne määrittävät uudestaan sielukäsitteen. Ne paljastavat, että sielu on kuolevaisen elämän huipennus, jonka **luo** vapaatahtoinen persoonallisuutemme reagoiden korkeamman minuutemme potentiaaliin. Ne paljastavat myös, miten sielumme, joka on aineellisen elämän ja henkipäämäärän välisen kuilun ylittävä silta, toimii meidät kuolemasta pelastavana **menetelmänä**.

Näiden käsitteiden selvennykseksi kuunnellaamme, mitä kirjoittajat itse niistä kustakin sanovat:

Persoonallisuudesta he sanovat:

Isän rakkaus yksilöllistää ehdottomasti jokaisen persoonallisuuden Universaalisen Isän ainutlaatuiseksi lapseksi, lapseksi, jolle ei infiniittisyydessä ole kaksoskappaleita, tabdolliseksi olennoiksi, jota ei edes ikuisuus voi korvata. [138:4]

Persoonallisuus on yksi ja ainoa muuttumaton realiteetti muutoin aina muuttuvassa luodun kokemuksessa, ja se yhdistää kaikki muut yksilöllisyyteen liittyvät tekijät. Persoonallisuus on ainutlaatuinen lahja, jonka Universaalinen Isä antaa eläville ja toisiinsa liittyville aineen, mielen ja hengen energioille, ja se joka jää eloon yhdessä morontiaalisen sielun eloonjäämisen kanssa. [9:1]

Suuntaajasta he sanovat:

Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus. [1176:2]

Suuntaaja on finiittisen luodun mieleen vangittu infiniittistä olentoa edustava absoluuttinen olennoituma, — —. [1176:6]

Ja sielusta he sanovat:

Persoonallisuus voi selvitä fyysisestä kuolemasta, jolloin sen identiteetti on eloon jäävässä sielussa. Suuntaaja ja persoonallisuus ovat muuttumattomia; niiden välinen subde (sielu) on pelkkää muuttumista, — —. [1226:3]

Erilliset kulttuurimme ja uskontojärjestelmämme ovat kaikki kehitelleet erilaisia käsityksiä näistä asioista. Nuo käsitykset ovat voineet aikoinaan olla ihanteellisia ja tarkoituksenmukaisia ao. kulttuurin piirissä. Mutta kun kulttuurimme nyt menevät osittain päällekkäin, miten jaamme käsityksiämme ja kokemuksiamme? **Sielun** olemuksesta vallitsee niin monta erilaista käsitystä, että siitä on vaikea keskustella. Kokemuksemme Jumalan läsnäolosta meissä ovat yksinkertaisesti niin **sanoin kuvaamattomia**, että miten voimme edes alkaa keskustella niistä? Ja **persoonallisuutta** pidämme yleensä vain tapana reagoida, enemmän psykologiaan kuin totuuteen liittyvänä asiana. Näiden asioiden ajattelu ja niitä koskevat keskustelut ovat juuttuneet sen käsitteistön ja sen kulttuurin lokeroihin, joiden piirissä elämme, ja niitä rajoittavat **viitekehukset**, joissa ajattelumme tapahtuu.

Ihmisen täytyy ajatella kuolevaisen olennon universumpuiteissa, mutta se ei tarkoita, ettei hän voi nähdä mielestään muita ja ylevämpiä kehyksiä, joissa ajattelu on mahdollista. [1260:3]

Yksinkertaisuus ja monimutkaisuus

Mutta tilanteemme yksinkertaisuus ja näiden suhteiden kauneus voivat jäädä näkymättömiin vanhojen sanontojen ja uuden termistön alle. Jeesus sanoi, että olemme Jumalan lapsia. Jeesus – neljäs käännteentekevä totuuden ilmoitus tälle maailmalle – paljasti, että Universaalinen Isä on meidän Isämme. ”Isä meidän, joka olet taivaassa ...” Yksinkertaista. Tärkein ja yksinkertaisin totuus, jonka ihminen voi koskaan tietää. Yksinkertainen totuus, joka vie voiton kaikesta siitä neljännen aikakauden teologias-

ta ja filosofiasta, jota maailmamme on joutunut kokemaan.

Mutta yksinkertaisuus voi kätkeä todellista monimutkaisuutta. Ajatelkaapa lasta, joka sytyttää sähkölampun. Mikä voisi olla sen yksinkertaisempaa? Mutta sähköasentajalla on siinä monta ongelmaa ratkaistavana: johtojen asentaminen, sähköverkkoon kytkeminen, turvallisuuden varmistaminen jne., niin että lapsikin saa huoneeseen valon vain nappia painamalla. Jotain tällaista meille tapahtuu avaruudessa ja ajallisuudessa. Isämme on tehnyt tästä pienestä maailmasta kodin, jossa meidän tarvitsee vain ”painaa nappia” herätäksemme henkiin. Täytyäksemme siitä ”todellisesta valosta, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”, meidän tarvitsee vain sanoa ”**kyllä!**” ja sitten pysytellä tukevasti satulassa matkalla läpi elämän!

Tämä yksinkertainen, keskeinen totuus, että Jumala on Isämme, on jäävuoren huippu: hämmentävän monimutkaisia yksityiskohtia sisältävän valtavan vuoren yksinkertainen, kaunis huippu. Hengen, mielen ja aineen keskinäiset suhteet ja vuorovaikutukset, jotka mahdollistavat olemassaolomme; merkitysten ja arvojen kuvakudos, joka muodostaa finiittisen luomistuloksen kankaan. Mutta se ei ole meidän ongelmamme. Isämme Paratiisin-Pojat ovat tarjoutuneet selvittämään tämän ongelmavyöhdin, tasoittamaan tietä, mahdollistamaan meidän luomisemme ja täydellistämismme. Meidän ei tarvitse muuta kuin elää joka hetki uskollisesti sammakonpoikasina ja pudottaa pienet pyrstömme riemukkaalla matkallamme kohti täysikasvuisuutta.

*Nopein tapa sammakonpoikasen tulla sammakoksi on elää jokainen hetki uskollisesti sammakonpoikase-
na.*[1094:6]

Lopuksi

Urantia-luvut paljastavat, että **persoonallisuus** on niin perustavanlaatuinen – kaiken ensimmäinen lähde ja kaikkien päämäärä –, ettei Universaalinen Isä uskonut eikä voinut uskoa sen vaalimista kenel-

lekään. Ne paljastavat myös persoonallisuuden osasten absoluuttisen siirtymisen vapaatahtoiisiin universumiin poikiin.

Tämän siirtymisen saa aikaan Universaalinen Isä, ja sen käyttövoimana on rakkaus. ”*Tehkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme.*” Tästä Isän toivomuksesta tulee Pojan kautta käsky. Havonan armeijat lähtevät liikkeelle, Paratiisin koneisto reagoi, ihmeellisistä ihmeellisiin seikkailu alkaa. Pojista, jotka on tehty ikään kuin tyhjästä, on tuleva Isän kaltaisia, syntyen kuolevaisesta aineesta ajallisis- sa maailmoissa, kvalifioidun, finiittisen avaruuden rauhallisilla alueilla. Meille kerrotaan, että tällaiset muodonmuutokset ovat ainutlaatuisia ja koskevat vain tätä lyhyttä ajallisuuden kautta, mutta arvattavaksemme jää, millaisia seurannaisvaikutuksia meidän syntymällämme saattaa olla.

Mitä sitten rakkaudella on sen kanssa tekemistä? Apostolit kysyivät kerran Jeesukselta, oliko todella hyvä ajatus tehdä **rakkaudesta** heidän sanomansa keskeinen teema. Miten pelkkä rakkauden ihanne pystyisi kilpailemaan roomalaisten miekkojen kanssa?

Jeesus osoitti harvoin voimakkaita tunteita, mutta tuona päivänä Arkelaiksessa hän ei voinut hillitä itseään huomattessaan, ettei hänen apostoleillaan vieläkään ollut juuri mitään käsitystä rakkaudesta. Hän tunsikin rakkauden, sillä hän tuli luoksemme suoraan sen Lähteen ja Keskuksen luota.

”Mutta sanon teille, että Paratiisissa oleva Isäni kyllä hallitsee universumeista koostuvaa universumia rakkautensa pakottavalla voimalla. Rakkaus on suurin kaikista henkirealiteeteista. Totuus on vapauttava revelaatio, ilmoitus, mutta rakkaus on verrattomien keskinäissuhde.” [1608:1]

Nämä luvut auttavat meitä ymmärtämään rakkauden roolin ja sen syntymisen Absoluutin ikuisesta ytimeistä suoraan ihmissydämeen. Meidät on tarkoitettu olemaan täällä, emme ole yksin, ja joka ikistä meistä RAKASTETAAN suuresti.

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA